Akbaba

Dolmuşa binenlerden vergi alınacak. — Gazeteler —

VERGİ KAÇAKÇILARI!

Damat iktisatçı.
Uzun vadeli tutmuş planlarını.
Bir yuva kurmayı,
yuvasını
sağlam temeller üstüne oturtmayı
tasarlamış, inceden inceye hesaplamış...

Seçmeyi biliyor...

Mutluluğu nerede arayacağını,
nerede güvenlik bulacağını biliyor...

Biliyor yeni evlilerin
tasarruf yapması gerektiğini.

Örneğin, daha balayında
yolculuk malî bir yük olmasın istemiş.
İstemiş ki, sıfır kilometrede
bir Murat'la çıksınlar yola.
Diledikleri yerde
diledikleri kadar kalsınlar.
Özgür olsunlar.

Şimdi dünya evinin
mutluluğuna eriştiler.
Bir adım attılar güvenliğe,
tasarrufa doğru.
Murat'ın dünyasına giriyorlar.

TOFAŞ
Oto Ticaret A.Ş.
Murat 124'ün
Türkiye Genel Distribütörü

MURAT 124'ün Teknik Özellikleri

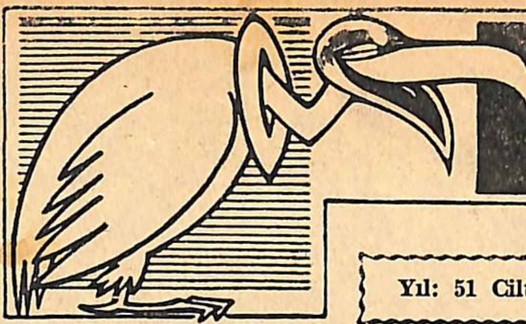
Tüm çelik monoblok gövde
65 beygirlik harika bir motor
Çift boğazlı karbüratör
Saatte 140 km.'den fazla sürat
Servofren tertibatı
Arka tekerlekler için özel fren regülatörü
2 devreli hidrolik dağıtım sistemi
4 tekerlekte disk fren
Her tekerlekte bağımsız süpansiyon
Lüks döşemeli, 5 büyük kişilik yer
Her yönde kesintisiz görüş alanı
2 devreli cam silecekleri
Kalorifer ve... Güçlü geri far.

Yurdun dört bir yanındaki TOFAŞ Bayileri, size Murat'ı bütün özellikleriyle tanıtmaktan, uygulanan ödeme kolaylıkları hakkında ayrıntılı bilgi vermekten memnunluk duyacaktır.

MURAT 124
"Hesaplı otomobil"

(Manajans: 3728 — 206)

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 1 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 20 Aralık 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

KAŞ YAPILIRKEN...

DOĞU'DA, Batı'da, Kuzey'de, Güney'de, sosyalist yahut kapitalist düzende, sanayileşmiş ya da sanayileşmemiş ülkelerde, kısacası dünyanın her yerinde ve her çeşit toplumunda devlet eliyle insanların başına sarılan bir büyük dert vardır:

Bürokrasi.

Bu frenkçe deyimi dilimize «memur egemenliği» diye çevirebiliriz.

Aslında memur egemenliği sözünün «reçel ekşiliği» yahut «soba soğukluğu» gibi kendi kendisiyle çelişen bir lâf sayılması gerekir.

Zira memur «emir alan» demektir. Yâni vatandaşlar vergi öder, o para ile birtakım insanlar tutulur, aldıkları maaş karşılığında vatandaşlara hizmet ederler.

Memurluk mesleğinin dayanağı ve yetki sınırı budur. Ama pratikte bir masanın arkasına geçip bir koltuğa oturan kişilerden bazısının eğilimi, kendini vatandaşlarına hizmet ile değil, onlara cartcurt etmekle yetkilendirilmiş görmektir. Öyleleri, kovulamıyacağından emin olduğu için efendisine küstahlaşmaktan zevk alan hizmetkârlar gibi gitgide suratsızlaşıp şirretleşir, sonunda topluma yarar yerine zarar veren güçlük ve eziyet kaynakları durumuna gelirler.

Bir de hızla üreme huyları vardır bunların. «Resmî daire» denilen yerler kendi başlarına buyruk bırakılır ve gerekli tahsisatı bulurlarsa, kadrolarını şişire şişire genişleyerek toplum düzeyine yayılırlar.

Bir kere de yayıldılar mı, artık varlıklarının gerekçesi sorulmaz. Sanki göklerdeki yıldızlar, denizdeki dalgalar, ufuktaki dağlar gibi evrenin birer parçasıdır mübarekler. Dokunamazsınız.

Niçin dokunamazsınız?

Çünkü dokunmak için başlatacağınız bütün işlemler yine bürokrasinin eliyle uygulanacaktır.

Geçen hafta İtalya'dan dünyaya yayılan bir haber, toplumların bu çıkmazını bütün buruk gülünçlüğüyle ortaya koydu.

Belki bilirsiniz, İtalya en çok memur saltanatı altında ezilen ülkelerden biridir. Nüfusunun iri bir bölümü üretime katkıda bulunacağına, ömrünü resmî dairelerdeki masaların gerisinde oturup yurtdaşlarına güçlük çıkarmakla geçirir. Bu durum, İtalya'nın Avrupa ülkeleri arasında en gerilerde kalışının başlıca nedenlerindendir.

Bürokrasinin birçok bölümünün yüzde yüz yararsız ve anlamsız duruma gelmiş olduğunun farkındadır İtalyanlar. Söz gelimi, «Garibaldi Savaşlarının Gazilerine Yardım Koordinasyonu Bürosu» adlı dairenin hiçbir işi kalmamıştır, çünkü sonuncusunun bitiminden bu yana yüz yıldan uzun süre geçmiş olan o savaşların bugün sağ kalmış tek gazisi yoktur.

«Kentlere Su Taşıyan Kemerlere Bakım Bürosu» da aynı durumdadır; zira çoktan toprak altına döşenmiş boru şebekeleri sayesinde hiçbir kente su taşıyan kemer kalmamıştır artık.

Bunlar gibi birçok anlamsız ve asalak bürokrasi yuvalarının kurutulmasını isteyen İtalyan kamuoyu nihayet hükûmetleri o yönde kanunlar hazırlayıp parlamentodan geçirmeye zorlamıştı. Tabiî o sayede yeni bir kadro kapısı açıldı hemen: «Gereksiz Büroları Ayıklama Bürosu»!

Aradan epeyce zaman geçti. Basının da dürtmesiyle bu büronun çalışmasının teftiş edilmesine ihtiyaç duyuldu. Müfettişler durumu incelediler. Buldukları sonuç: Büro hiçbir büroyu ayıklamamış, yalnız kendi kadrosunu iki katına çıkarmıştı!

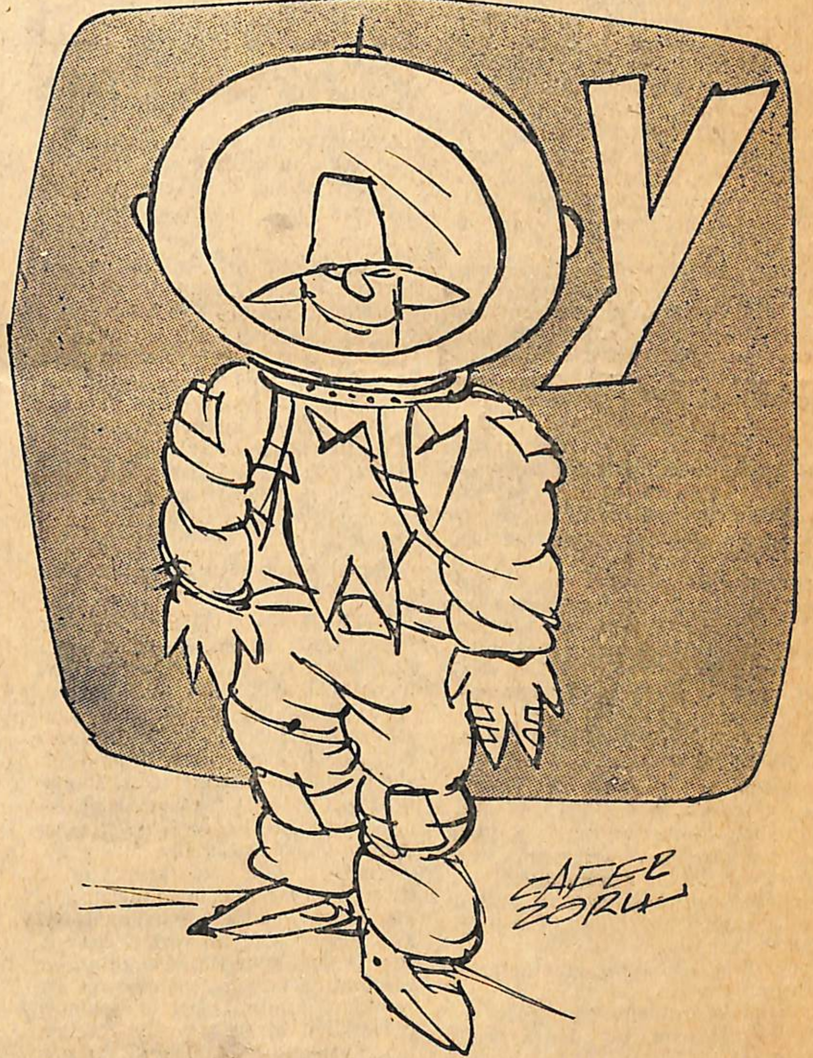
Sorumlu yüksek memurlardan birinin bu sonuca tepkisi ise ciddiyetle şunu istemek oldu: İlgili Bakanlığın kadrosuna «Gereksiz Büroları Ayıklama Bürosunu Kontrol Masası» diye yeni bir bölüm eklenmeliydi!

Ortak suyumuz Akdeniz'in havasından mı nedir, bu durumla bizim memleketin görüntüsü arasında benzerlikler var epeyce. Şu sıralarda reform reform demekteyiz ya? Bütün reformların da yine memurlar aracığı ile uygulanacağını, bunun ise dairelere kendi kadrolarını şişirmek yahut yetkilerini ölçüsüzce genişletmek için yeni bahaneler sağlaması tehlikesi bulunduğunu unutmamalıyız.

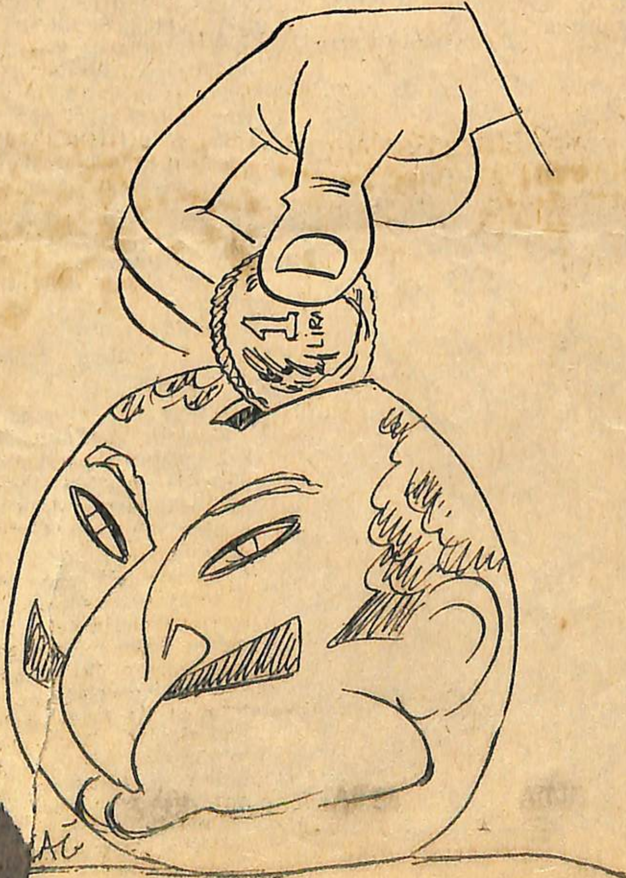
Oysa bize asıl gerekli reform, bürokrasinin azaltılmasıdır.

Ama ona reform değil, mucize derler...

AKBABA

BİZİM ASTRONOT!

— Ecevit, CHP'ye para topluyor. —

Gelecek Sayımızda

İKİ YENİLİK BİRDEN

GELECEK HAFTA AKBABA'NIZI DAHA GÜZEL BULACAK, DAHA ÇOK SEVECEKSİNİZ.

Neden Bu Hale Düştük?

AZİZ NESİN

YAŞADIĞIM altmış yılın içinde, iktidar baskısının en çok arttığı günlerdeydik. Her şeye egemen olan çıkarcılar, gerçeklerin açıklanmasına katlanamıyorlardı. Doğruları söyleyip yazanları, türlü yasa dışı yollarla, baskılarla susturuyorlardı. Halk, görülmemiş darlık, anlatılamaz sıkıntı içindeydi. Geçim çok zorlaşmıştı. Baskı günden güne artıyor, yaşamak da gittikçe zorlaşıyordu. Herkes birbirine «Neden bu hale düştük?» diye sormaktaydı.

O tarihte bir gazetede fıkra yazarıydım, her gün yorumlar yazıyordum. Ben de herkes gibi, kendi kendime «Neden bu hale düştük?» diye soruyor, kendi soruma bir cevap bulamıyordum. Ama kafamın içinde hep bu soru vardı, bir burgu gibi beynimi oyup duruyordu.

Okurlarımdan gelen mektupları atmam. Onları bir dosyaya kor, saklarım. Bununla da yetinmem, dosyalardaki mektuplar artınca, onları konularına göre ayırır, yeniden dosyalarım. Sıralayıp ayırdığım o okur mektuplarından bir bölümü, bir türlü cevabını bulamadığım, neden bu hale düştüğümüz sorusuna cevap vermekteydi. Onun için o mektupları koyduğum dosyanın üstüne «Neden bu hale düştük?» diye yazmıştım.

Aradan yıllar geçti. Ben o dosyayı çoktan unutmuştum.

Geçenlerde birkaç arkadaş toplanmış, aramızda, neden bu hale düştüğümüzü konuşuyorduk. Herkes bir başka neden gösteriyordu. Ama bu nedenler yeter inandırıcılıkta görülmediğinden, her konuşan sözünü aynı soruyla bitiriyordu: «Neden bu hale düştük?»

Birden o eski okur mektuplarım ansıdım:

— Bende, sanırım, bu soruyu cevaplandırabilecek bir dosya var... dedim.

Dosyayı getirdim. Dosyadaki mektuplardan gelişigüzel bir kaçını okudum. Okuduğum mektupları, hiçbir değişiklik yapmadan buraya aktarıyorum:

«Muhterem efendim,

Zatıâlinizin pek kıymetli yazılarınızı yirmi senedenberi devamlı surette zevk ve istifade ile okumaktayım. (O tarihte ben sekiz yıllık yazardım.) Medenî cesaretinizin sonsuz hayranıyım. Tahammül edilmez çilesini doldurmakta olan milletimizin, sizin cesur ve namuslu kalemînize, bugün her zamankinden daha çok ihtiyacı var. İşte bu sebepledir ki, bendeniz de son çare olarak size müracaatı uygun gördüm. Hükûmet makamlarının ihmal ve ilgisizliği yüzünden başıma gelen çok feci bir hâdiseyi, halka duyurmanız için size anlatacağım. Yalnız, zatıâlinizden pek önemli bir ricada bulunacağım. Bendeniz, altmışiki yaşında bir ihtiyarım. Zamanın kötülüğü, başımızdakilerin zulmü elbet sizce bilinmektedir. Arzedeceğim bu hâdiseyi gazetenizde yazdığınız zaman, yazıdan dolayı bir dâva açılacağı kesindir. Bendeniz bu yaşlı halimde mahkemelerde sürünecek durumda değilim. Bunu elbet zatıâliniz de takdir ederek, mektubuma imzamı atmamış olmamı, cesaretsizliğime vermiyeceğinizi umarım. Adımı ve adresimi yazmıyorum. Çünkü, buglinkü idarenin baskısı sonunda düştüğümüz bu hal...»

Arkadaşlardan biri, mektubu okumamı burada keserek:

— Çok ilginç, dedi, her halde adam çok önemli bişey anlatacak...

Ben:

— Mektubun arkasını okumasam da olur, dedim, çünkü sandığınızın tersine hiç de önemli değil.

Adını, kimliğini saklı tutan bu okur, yolda giderken bir arabanın kendisine çarptığını, o sırada çarpan arabanın numarasını alamadığı gibi, rengini, modelini, markasını da hatırlayamadığını yazıyor, ancak iki gün sonra polise şikâyet edebilmişse de, polisin hâlâ arabanın şoförünü yakalayamadığından yakınıyordu.

Bunun arkasından gelen mektup şöyleydi:

«Sayın yazar,

Her türlü haksızlığa isyan eden yazılarınızı her gün büyük bir ilgiyle okumaktayız. İki adet şiirimi, mektubuma ekli olarak size sunuyorum. Bu şiirler, başımızdakilerin herkesçe bilinen kötü tutumlarını yeren çok acı taşlamalardır. Bunları sizden başka bir yazara göndermedim. Şiirlerimi beğenerek gazetenizde yayınlayacağınıza büyük güvenim var. Yalnız, şiirlerimin altında adımın yazılmasını sakıncalı gördüğümden, adımın yazılmamasını rica ederim. Adımın yerine Tunçyürek rümuzu konulsun. Çünkü şiirler gazetenizde çıkınca, mahkemeye verecekleri tabiidir. Benim yaşımda üniversiteli bir gencin istikbalinin mahvolmasını her halde siz de istemezsiniz. Milletimizi bugünkü hale düşürenlerin...»

Biri dört, biri iki sayfa tutan manzumenin birinin başlığı «Ey Kahpe Felek» ti. Yazarının, adını saklayacak kadar tehlikeli bulduğu bu manzumeyi belki merak edersiniz diye, «Ey Kahpe Felek» ten bir dörtlüğü yazıyorum:

Üç oynadım beş oynadım
Yenemedim ulan seni
Cehar attım şeş oynadım
Felek gene yendin beni

Dosyamdaki o mektuplardan biri de şuydu:

«Memleketimizin cesur evlâdı,

Seksenüç yaşında bir emekliyim. İtiraf ederim ki, hayatımda, seninki kadar mert ve cesur bir başka kalem görmedim. Allah kalemine kuvvet versin. Ve şikâyetimi de işte bunun için sana bildiriyorum. Bu şikâyetimi gazetende yazarak ilgililerin dikkatini çekeceğine muhakkak diye bakıyorum. Çünkü, yazacağım şey çok önemli bir memleket dâvasıdır. Yalnız, bir ricam var. Ben bir eski memur emeklisi olduğumdan, gazetede çıkacak şikâyetimin altına adımı ve adresimi yazmamanızı rica ederim. Neden derseniz, yazım çıkınca gazete aleyhinde bir dâva açılacağı muhakkaktır. Bunu benim cesaretsizliğime vermeyin sakın. Ben, Allahtan başka hiç kimseden korkmam. Ama bilirsiniz ki, Allahtan korkmayanlardan korkulur. Şikâyet mektubumun gazetede yayınlanması yüzünden emekli aylığımın kesilmesini siz de istemezsiniz elbet.»

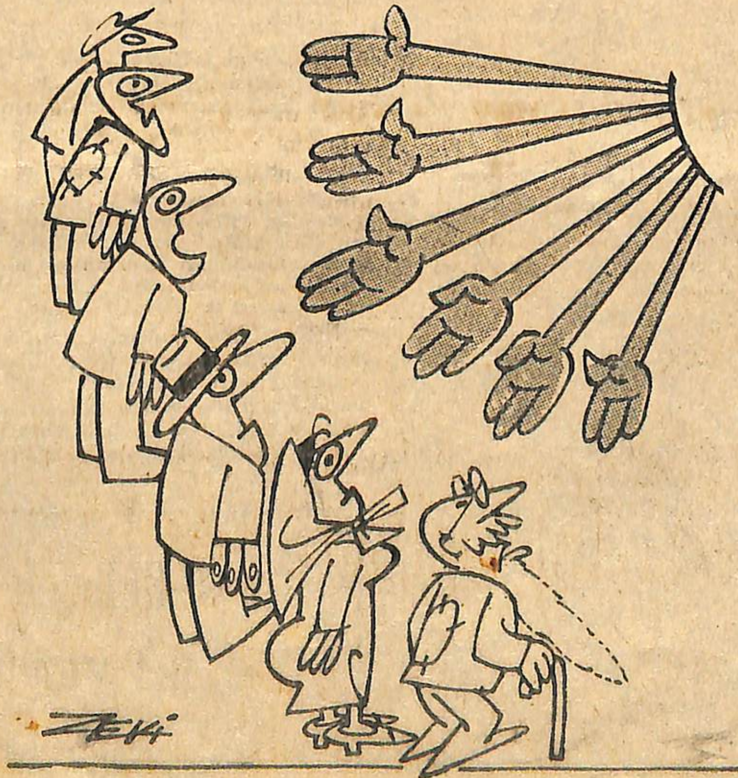
Bir cıgara yakmak için dosyayı masaya bıraktım. Arkadaşlardan biri:

— Neymiş adamın şikâyeti? dedi.

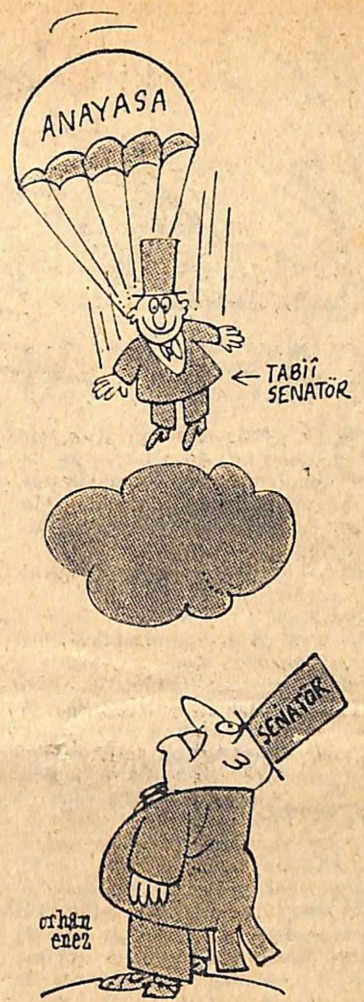
O mektuba bakarak anlattım:

— Evinin yakınındaki duvara, oradan gelip geçenlerin işemelerinden yakınıyor. Duvara katranla «Burası eşşeklere mahsus helâdır» diye yazmış. Ama bu yazıya bile aldırış etmeden işeyenler çokmuş. Çünkü bunlar, okur-yazar olmadıklarından, duvardaki yazıyı okuyamıyorlarmış.

Mektubunu «Bilmem ki, neden bu hallere düştük?» diye bitiren bu okurumun başka gazetelerdeki yazarlara da, «Memleketimizin cesur evlâdı» diye başlayan mektuplar gönderdiğini, gazeteci arkadaşlarımdan öğrenmiştim.

— CHP, halktan yardım istedi. —

TEPEDEN İNME!

Dosyamdaki mektuplardan biri de şuydu:

«Sayın ağabeyim,

Size ağabey diye hitap etmekliğimin nedeni, samimiyetim ve size olan saygımdır. Bundan dolayı, mektubuma imza atmayışımı ve adresimi yazmayışımı mâzur göreceğinizi biliyorum. Beni cesaretsiz sanmayın. Ama bugünlerde boştayım ve her yerde iş aramaktayım. Sizin gibi muhalif bir yazara mektup yazdığımı anlarlarsa, çok zor bir durumda kalacağım gibi, hiçbir yerde de iş bulamam. Şimdi sizi rahatsız et memin nedenine gelince, sizin tanıdıklarınız çoktur. Acaba bana bir iş bulabilir misiniz? Ne iş olsa yaparım. Yeter ki elime geçecek olan para, ayda ikibin liradan az olmasın. Ben bana bulacağınız işi sizden telefonla sorar öğrenirim.»

Arkadaşlara:

— Neden bu hale düştüğümüzü hâlâ anlayamadınızsa, bu dosyadan bir iki mektup daha okuyayım, dedim.

İçlerinden biri:

— Oku lûtfen... dedi.

Okudum:

«Sayın bay...

Kimbilir okurlarınızdan ne kadar çok mektup alıyorsunuzdur. Ben de sizin devamlı bir okurunuz olarak, bu mektubumla değerli zamanınızı aldığım için özür dilerim. Müsaadenizle sizden bir dileğim var. Yazılarınız arasında nedense bir küçük memurların dertlerine yer vermiyorsunuz. Bizlerin artık rüşvetsiz geçinemez hale geldiğimizi bilmeyen kalmamıştır. Bu memleket meselesine de temas ederek, bizim feryatlarımıza da gazetenizde yer verm[illegible] nizi rica ederim. Yalnız şu k[illegible] nı söyleyeyim ki, memur [illegible] dımın ve adresimin aç[illegible] engeldir. Bunu cesare[illegible] mamanızı dilerim.»

Başka bir mektup[illegible]

«Beyefendi,

Yazılarınızı ailece [illegible]

Bombalı mektup

Masamda bir mektup var: Açsam mı, açmasam mı;
Bombalı mektup olur, bırakıp da kaçsam mı?

Gidip haber versem mi bekçiye, emniyete?
Veya zarfı açıp da baksam mı ben niyete?

Belli olmaz, mektuptan çıkar bir seks bombası;
Parçalar yüreğimi, o da ayrı cabası...

Kim atmışsa yazmamış ne isim, ne de adres;
İster misin mektuptan çıksın Ursula Andress...

Ellerime bir geçse severim doya doya;
«Patla, öleyim!» derim, ben Birijit Bardo'ya...

Belki bir aşk kadını, belki bir seks delisi;
Alır gider aklımı bir çıksa Virna Lisi...

Zarfı hâlâ açmadım, aklım fikrim hep onda;
Örneğin; açıyorum, çırılçıplak Jane Fonda...

Dakikalar geçiyor, zarfa bakarım yan yan;
Bayram ederim düşse avucuma Figen Han...

Bu zarfı yırtıp açmak benim için mesele;
Patlayıp uçursa da helâl Feri Cansel'e...

Bikinili çıkarsa gireceğim komaya;
«Yavaş yavaş gel!» derim, ben Muallâ Omay'a...

Mektup bilmecesini aşkolsun be çözene;
«Zarftan çık, kalbime gir!» derim, Ülkü Özen'e...

* * *

Zarfı açtım, kalmadı Ursula'sı, Feri'si;
Çıktı bir taksidimin ödeme bildirisi!...

Mukadder ÖZAKMAN

Seçimi de bul, koltuğu al!

ruz. Sizden bir ricamız var. Bu ricamızı yerine getireceğinizi umarak şimdiden teşekkür ederiz. İmzalı bir resminizi gönderirseniz bizi çok sevindireceksiniz. Yalnız fotoğrafınızı imzalarken, adıma adamamanızı ve fotoğrafın üstüne adımı yazmamanızı rica ederim. Gerçek adımın yerine herhangi bir ad yazabilirsiniz. Ne yazık ki, çok kötü bir zamanda yaşıyoruz. Beni korkak bir insan sanmayınız. Çok medeni cesaret sahibi bir insanımdır. Fakat karşınızdaki medeni bir insan olmayınca sizin medeni cesaretiniz on para etmez, değil mi efendim. Benim adıma yazdığınız imzalı resminiz evimde görülürse, üniversitenin son sınıfında okuyan kızım için iyi olmaz.»

Arkadaşlardan biri:

— O elindeki dosyada, adını adresini açıklayan hiç yok mu? diye sordu.

Karıştırdım dosyayı. Böyle bir okur mektubu buldum:

«Sayın yazar,

Sizi rahatsız ettiğim için affınızı dilerim. Önce şunu söylemek isterim ki, sizin gibi cesur ve hakikatleri dile getiren bir yazara mektup yazarken kimliğini açıklamaktan çekinen korkaklardan olmadığım için adımı ve adresimi yazıyorum.»

Mektubun burasında bir arkadaş;

— Bravo... diye bağırdı.

Ben mektubu okudum:

«Henüz yeni evli ve bir çocuk babası bir gencim. İşte bu nedenle beni anlayacağınızı umarak, mektubumu okuduktan sonra yırtıp atmanızı, daha iyisi yakarak yok etmenizi rica ederim. Bunu artık sizin namusunuza bırakıyorum. Yazılarınızdan sizin ne kadar iyi yürekli bir insan olduğunuzu anlıyor, bana da bir yardımda bulunacağınıza güveniyorum. Ailece çektiğimiz geçim sıkıntısından kurtulmak için memurluktan ayrılıp serbest çalışmaya karar verdimse de sermayem yok. Acaba bana bir miktar...»

Bir mektup daha okuyorum. Onu yazan da adını bildirmemiş. Zamanımızda kızlarda ahlâk kalmadığından, bu yüzden evlenecek kız bulamadığından yakınıyor, bu mektubunu da adını saklı tutarak gazetede yayınlanmasını istiyordu:

«Muhterem efendim,

Geçen gün misafir bulunduğum bir arkadaşımın evinde tesadüfen gördüğüm bir gazetede gözüm sizin bir yazınıza ilişti. O sırada arkadaşımın helâya gitmesinden yararlanarak, boş zamanımı değerlendirmek için, yazınızı okudum. Yazınızda, memleket dertlerini büyük bir cesaretle ortaya koyuşunuz dikkatimi çekti. İşte bunun içindir ki, ben de size memleketimizin en büyük bir derdini yazmaya karar verdim. Ticaretle uğraştığım için, yazım gazetenizde yayınlanırsa...»

Oradakilerden biri:

— Adını, adresini koyma mı diyor? dedi.

— Evet... dedim.

— Peki, neymiş yazdığı şey?

— Türkçedeki dil kargaşalığından yakınıyor, «Ne hallere düştük!» diyor.

Dosyayı, masanın üstüne fırlattım.

Konuklarımdan biri:

— Peki ama, neden bu hallere düştük? dedi.

Sustum. Öbürleri de sustu. Çünkü, oradakilerin hepsi, birbirimizin adlarını, adreslerini biliyorduk.

Şimdi, sizlere, bu yazımı okuyanlara soruyorum:

— Lütfen söyler misiniz: Neden bu hale düştük?

Bu sorunun cevabını içinizden geçirin, yeter. Yalnız dikkat edin, cevabı içinizden geçirirken, bulunduğunuz yerde sizi yansıtacak bir ayna, bir durgun su birikintisi ya da parlak bir yüzey olmasın. Çünkü orada kendiniz yansırsanız, adınızı, adresinizi, kimliğinizi, yansıyan hayâlinizden gizlemeniz gerekecektir.

Aziz NESİN

HAYAT PAHALILIĞI

— Bir parlamenter, «Hayat pahalılığında vatandaşa yardım etmek lâzım» dedi. —

REFORM NASIL YAPILIR

Vedat SAYGEL

İKİ yıla yakın bir süredir «Reform»la yatıp, «Reform»la kalkan; Tanrının günü her açılan ağızdan yüzlerce kez «Reform» sözcüğünü duyan bir kişi olarak «Reform»u ezberlemiştim ya, bunun ne olduğunu, nasıl yapıldığını doğrusu hiç düşünmemiştim. Ben tam:

— Ülkede huzurun sağlanması için reformların bir an önce yapılması şarttır, derken karşımdaki sormasın mı:

— Reform nedir, nasıl yapılır?

— Reform, bildiğimiz basbayağı reformdur. Nasıl yapıldığına gelince: Şeyle yapılır...

— Neyle?...

Düşün düşün, kafam çatlayacak! Şimdiyedek ne yemişim, ne giymişim... Hattâ yapılışını bile görmemişim. Ne bulur, ne uydurursun karşındakine?

— Gördün mü, dedi, söylemesi kolaydır da, yapılması güçtür mübareğin. Sen de bilmiyorsun işte! Partiler de bilmiyorlar. Birinin reform dediğine, beşi «Değildir» diye karşı çıkıyor. Oysa halk gerçekten reformların bir an önce yapılmasını istiyor.

İstediğine göre biliyordu demek. Öyleyse ben de gider, bir bilene sorardım. İlk girdiğim yer, pideci dükkânı gibi bir yerdi. Baktım, köşedeki masada biri kıyma mı desem, hamur mu desem, bir şeyler yoğuruyor.

— Kolay gelsin, diyerek seğirttim yanına.

Reform yapanların ciddiyetiyle cevap verdi:

— Sağol gardaş.

— İşler nasıl?

«Metelik etmez» gibilerden dudak büküp, kafasını kaldırdı.

— Sizce işlerin düzelmesiyle huzurun sağlanması arasında bir ilişki var mı?

Meğer adam dert küpüymüş:

— Bi kerem huzur şart, diye başladı. Bütün gün anandan emdiğin burnundan gelecek, ağşamınan eve gittin mi avrat dır dır edecek; şart olsun aha daha şimdiden ağşamın korkusu yüreğimde vallaha!

— Reformların yapılmasıyla huzursuzluğun ortadan kalkacağına inanıyor musunuz?

— Yok, dedi, bizimkisi çok reform yapmaktan değil, çok çocuk yapmaktan...

Reformun nasıl yapıldığını öğrenmek istediğimi açık açık söyleyemem a. Lâfı döndürüp dolaştırıp aynı konuya getiriyorum:

— Reform yapılmasını istemiyor sunuz demek?

— Yoo, o da yapılmalı. Bi kişinin gücü her bi şeye yetmez a. Çocuk isteyen çocuk yapmalı, reform isteyen reform yapmalı.

— Çocuk derdiniz olmasaydı, reform yapar mıydınız?

Elinin tersiyle alnında biriken teri sildi:

— Yapardım gardaş. Hem gözümü kırpmadan yapardım inan olsun!

Haah, hele yola gel şöyle bir bakalım!

— Peki, reform nasıl yapılır?

— Rerofm...

Ellerini kurulayıp bir sigara yaktı. Belli ki hatırlamak için zaman kazanmaya çalışıyor:

— Diyeyim amma hangisini istediğini nerden bileyim? Reform değinin gıymalısı yapılır, peynirlisi yapılır, sadesi yapılır, sucuklusu, pastırmalısı yapılır.

— Birini söyleyin yeter.

— Önce unu ince bir elekten geçirirsin. Sonra ortasını kuyu biçiminde açar, kabartma tozuyla tuzunu katar...

Yanıma sokulan garson:

— Çalışan adamı çeneye tutmayın bayım, dedi. Ne istiyorsanız bana söyleyin.

Ben daha:

— Reform, derken o başladı yemek çeşitlerini saymaya.

— Reform...

Seslendi ocağa:

— Beyime bir reform yap, limonlu olsun!

Bizim bildiğimiz mercimek çorbasını reform niyetiyle içip hesabı ödedikten sonra çıktım dışarı, doğru minibüs durağına. Reform dememe kalmadan çığırtkan verdi cevabı:

— Ordan geçmez âbi, dört yol ağzında atlarsın.

Şoför duymuş sorumu.

— O keriz öyle şeylerden anlamaz âbi, dedi. Yanıma gel, hem gider, hem lâflarız.

Bilmediğim bir yöne doğru yaptığım isteksiz yolculuğa başlarken, şoför bayağı umut verici konuşmalar yapıyordu: Piyasadaki krizi sermayenin çekingen davranışına bağlıyor, bu çekingenliğin sorumluluğunu da hükûmetin kararsız tutumuna yoruyordu.

— Reformlar bir yapılsa her şey düzelecek ama, derken sordum:

— Sizce reform ne demektir?

— Reform, iyileştirme hareketidir âbicim.

— Nasıl yapılır?

— Valla nasıl annatayım bey âbicim? Bak müsadenle bir misal vereyim sana: Şu çalıştığımız hattın tarifesi birbuçuk teklik değil mi? On kişiden fazla yolcu almayacaksın diye de şart koymuşlar. Altındaki araba ikiyüz binlik, tamam mı? Günde çok çok sekiz sefer yaparsın. Beni, muavini çık, her sefere sekiz kişiyle çıkmak zorundasın. Birbuçuk teklikten bir seferin ne getirir? Oniki lira. Sekizle çarp, eder doksanaltı kayme. Bunun günde otuzunu benzin yer. Bir o kadarını çamurlukçu yer, kaynakçı yer. Yirmisini bir öğünde ben yerim, onunu muavin. Ne eder? Doksan lira. Geriye kalır altı teklik. Şimdi sorarım sana, bizim gündelikleri kim verecek? Arabanın bakımını kim yapacak? İflâs mı sonumuz? İflâsla kimse kurtulamıyacağına göre, reform hemen yapılmalı. Ya devlet bu zararı üstüne almalı, ya da yolcu taşıma sayısını çoğaltmalı.

— İlgililere teklifte bulundunuz mu?

— Yok bey âbicim. Malûm, memleketin binbir derdi var. Haydi kafalarını şişirmeyelim şu reformu kendi kendimize yapalım dedik, koltuklar arasına tabureler attık, ücretlere birkaç kuruşçuk zam yaptık, polis yapıştı yakamıza!

— Sebep?...

— Ne bileyim valla... Her önüne gelen reform yapamazmış da...

Muavinin:

— Tamam beyler, buraya kadar, diye bağırmasıyla arabadan indim, baktım Haliç kıyılarında bir yerdeyim. Halk, zincir olmuş sahilde. Kimi balık tutuyor, kimi kürek çekiyor. Karşımızda da üçüncü Haliç Köprüsü bütün heybetiyle gözüküyor. Bakışlarını köprüye dikmiş konuşan sandalcılara kulak misafiri oldum, konuştuklarının yüzde doksanı reform üstüne.

Selâm verip sokuldum yanlarına, gözlerini baktıkları noktadan ayırmadan selâmımı aldılar.

— Hayrola, dedim, ne var orada?

Biri cevap verdi:

— Yapmaya çalışiyler ya, haçan daha pi şey yaptikleri yok.

— Sizce bu alanda da bir reform gerekli mi?

— Hem de nasıl... Bunların yerinde haçan pizum uşaklar olacağdı ki...

— Yapar mıydınız?

— Birinci hafta temelini atar, ikinci haftasında üstundan geçerdük!

— Reformun mu?

— Köprünün daa!...

— Köprü yapımında reform nedir, nasıl bir şeydir?

— Haçan o pi uzun kazıktır da, köprücülükte ayak olarak kullanılır da...

— Nasıl yapılır?

— Bak oni pilemeycum. Biz hazır alirik.

Kıyıdakilere balık ekmek satan seyyar lokantaya sokuldum:

— Arkadaş, dedim, sana bir şey soracağım ama dinine imanına doğrusunu söyle. Zira sabahtan beri dolaşmaktan dizlerime kara su indi vallahi. Reform diye bir şey duymuşsundur değil mi?

— Duymayan mı kaldı?

— Nasıl bir şey bu, nasıl yapılır?

— Ohoo, dedi, sorduğu şeye bak! Tarif etsem, ne işine yarar? Levrek alacaksın önce desem, levreği nerde bulursun? Mevsimi değil, bir; nesli tükenmek üzere, iki... Ama istersen hamsi buğulamasını öğreteyim.

Buğulamayı bir güzel öğrenip, üstüne iki bardak soğuk suyu da çektikten sonra tuttum evin yolunu. Kapıda karşılayan eşim:

— Ayol şu kokuya bak, dedi. Mis gibi... Aşağıdaki komşulardan geliyor.

— Pişirdikleri neymiş?

— Anlayamadım ki... Kapılarına kadar gittim, içersini dinledim, gene anlayamadım. Sabahtan bir reform lâfı ediyorlardı ama, pişiriyorlar mı dersin?...

Vedat SAYGEL

— Uykuda söylenen sözlerin gerçekle ilgisi yokmuş. —

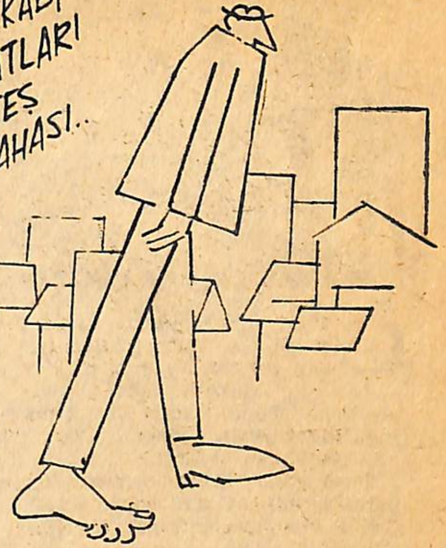
Haftadaaan Haftaya

Bozok

DÜNYADA TEMİZ SU AZALIYOR..

BEREKETKİ SU YERİNE VİSKİ KULLANIYORUZ..

Türkiyede yeni doğan 1000 çocuğun 153'ü ölüyor

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BİR ŞİFA SIRRI

İSTANBUL'U düşünüyorum. İçinde doğup büyüdüğüm, bahçelerinde oynadığım, okullarında eğitimimin yüzde seksenini tamamladığım şehri. Toprağında babamın, havasında hâtıralarımın, adında gönlümün yattığı dünya güzeli beldeyi.

Birçoklarımız sevmiş, düşünmüş, uzaktan anmıştır İstanbul'u. Yahya Kemal'ler, Orhan Veli'ler, Bedri Rahmi'ler, Nedim'in bir taşına tüm Acem ülkesini feda ettiği Dersaadet'i düşünürken gözlerimin önüne kubbeleri, Boğaz'ı, martıları ve imparatorluk merkezimizin bütün öteki güzelliklerini getirmişlerdir.

Gözümün bebeği İstanbul'u düşünürken onların hepsi benim de gözümün önüne geliyor. Ama daha önce ne geliyor, biliyor musunuz?

Çamur.

Hani kimyaya meraklı bir hemşerimizin «İstanbul'un dertleri» konusunda geçen yıl Abdi İpekçi ile Milliyet'te yaptığı bir sohbet sırasında terkibini mide bulandırıcı bir doğrulukla açıkladığı madde. Şu aylarda artık şehrin yalnız eğri bürü arka sokaklarını değil, ana caddelerinin delik deşik kaldırımlarını da kaplamaya başladığını görmeden bildiğim nesne. Eski bir İstanbul'lu sıfatıyla en eski ahbaplarımdan biri saydığım meret...

Ama niçin yalnız İstanbul'un çamurundan söz ediyorum? Öteki şehirlerimiz başka türlü mü? Hele bütünüyle Anadolu ıslanınca elbette çamur olan bildiğimiz toprak halinde değil mi?

Elle tutulur gözle görülür çamura yine can kurban! Bir de toplum çamurları var. İnsanın ayaklarını değil, ruhunu batağa sokan, yurdun kaderini çıkmazda bırakan, hepimizi sürgit vıcık vıcık çukurlarda debelendiren sosyal çamurlar...

Günlerdir İstanbul'u ve yurdu düşünüp bütün bunları hatırlayarak efkârlanırken bu sabah bir gazetede şu başlığı görünce dikkat kesiliverdim:

«DÜNYANIN EN YARARLI MADDESİ ÇAMUR MU?»

Mesele şuymuş efendim. Çamur banyolarını bilirsiniz ya? Florida'lı bir hekim, fiziko - terapi gerektiren durumlarda hastalarına çamur banyosu yaptırırmış. Yalnız ayrı ayrı ve ufak çamur teknelerinde hâşâ huzurdan manda gibi yatmaktan canları sıkılırmış hastaların.

Doktor düşünmüş, bir çare bulmuş. İri yüzme havuzu büyüklüğünde bir çamur havuzu yaptırmış kliniğinin bahçesine. Durumu uygun olan hastaların orada bir arada «yüzmelerini» istemiş, sırf canları sıkılmasın diye.

Hastalar ise kendilerini öyle bir çamur gölcüğünde bulunca yalnız yüzme hareketleri yapmakla kalmamış, oynaşıp itişmeye başlamışlar.

Gel zaman git zaman, hepsinde çamur banyosundan beklenen kat kat fazlası bir iyileşme görülmüş. İncelemeler sonunda anlaşılmış ki çamur içinde boğuşup debelenmenin özel bir jimnastik gibi apayrı yararları var.

Onunla da kalmamış şaşırtıcı sonuçlar: Çamur jimnastiğinin insanlara psikolojik bakımdan da iyi geldiği belli olmuş. Gırtlağına kadar batak içinde debelenerek bir yerden bir yere gitmekte güçlük çeken, birbiriyle yağlı güreş yapar gibi kaygan kaygan boğuşan, ağzına burnuna vıcık vıcık sular dolmasına rağmen uğraşmaktan vazgeçmeyen insanlar bütün bunların sonunda kalenderce bir rahatlık ve yorgunluğa ulaşıyorlarmış.

Gerek hekim, gerek hastalar bu işten o kadar hoşnut imişler ki, büyük çamur havuzlarının çoğaltılmasına karar verilmiş hemen. Tek güçlük, tesislerin pahalılığı imiş. Zira Florida'daki işçi ücretleriyle o havuzların yapılıp içlerinin toprakla doldurulması, sonra da hep kıvamında sulu tutulması büyük para gerektiriyormuş. Kısacası, orada lüks bir maddeymiş çamur...

Bunları okuyunca bahçemde petrol bulmuş gibi sevindim.

Düşünsenize, artık bütün çamurlarımızı dünyaya turistik ve de tıbbî bir hazine diye sunabiliriz! Paris «Kabarelerimizde eğlenin», Monako «Kumarhanelerimizde şans deneyin», Hawai «Mavi denizlerimizde yüzün» gibi sloganlarla adam mı tavlıyor?

Bizimki de hazır:

«Çamurlarımızda debelenin!»

Bir de perde kalktı gözümden. Ulusumuzun bütün çektiklerine rağmen nasıl çıldırmayıp kalenderce bir rahatlık içinde dengesini koruyabildiğini hep merak ederdim.

Çamuru yenebilmenin şifası imiş demek...

Refik ERDURAN

Yazısız

CEMİL, omuzundaki havluyu çiviye astı, aynanın karşısından çekildi. yemek masasına oturdu. Masanın üstüne şöyle bir baktı. Sonra «küt!» diye yumruğu indirdi orta yerine:

— Hani ulan zeytin?!.

Yumruğun etkisiyle fırlayan bir parça peynir Cemil'in önüne düştü. Cemil, «Seni isteyen kim?» der gibilerden, öfkeyle aldı peynir parçasını, tabağın içine attı.

— Nerdesin ulan?!. Sana söylüyorum!...

— Patlama, geliyorum! Böğürme öyle dana gibi sabah sabah.

Karısı Melâhat, bir bezle ellerini kurulayarak çıktı mutfaktan:

— Ne var? Ne bağırıyorsun?

— Niye zeytin yok masada?

— Dün sabah; «Bu zeytin ne arıyor burada? Zeytin yiyeceğimi kim söyledi sanaa?!.» diye bar bar bağırdıydın ya?... Ben de getirmedim bu sabah.

— Peki... Bu sabah zeytin yemiyeceğimi kim söyledi sana?...

— Amaan, getiririm, ne olacak...

— Homurdanmadan git!

Kadın gitti. Zeytini getirdi:

— Al da zıkkımlan!

Tabağı atarcasına koydu Cemil'in önüne.

— Öyle denmez ve öyle konmaz o tabak, Melâhat hanımefendi.

— Nasıl konurmuş Cemil beyefendi?

— «Buyur Cemil. Kusura bakma, unutmuşum» diyebilirdin. Tamam mı hanımefendi?

— Öyle isteyene öyle denir ve öyle verilir. Tamam mı beyefendi? Hay pabucumun beyefendisi...

O sırada oturma odasından çıkan altı yaşındaki çocukları Cengiz:

— Bana da çaay! diye tutturdu.

Cemil:

— Sus ulan! diye bağırıp susturdu onu.

Melâhat'a döndü. Çocuğu görünce, onun yaşına bir yıl daha eklemiş; kaç yıldır evli olduklarını hesaplayıvermişti:

— Bana bak Melâhat! Tam yedi yıldır evliyiz, hâlâ önüme doğru dürüst yemek koyamıyorsun.

— Vay beyefendi!... Oğlum sen benimle uğraşacağına, kendine çeki düzen ver biraz.

— Beğenmiyordun da ne geldin?

— Sen beğenmiyordun da, ne diye aldın?

— Konuşma ulan! Bir hatâdır etmişim.

— Sen konuşma!

— Sana konuşma dedim!

Cemil, masadan kaptığı bir tabağı Melâhat'a fırlattı. Demin gelen zeytin tabağıydı bu. Tabak Melâhat'ın kulağına değercesine geçerek duvara çarptı; tuz buz oldu... Bu kez o da, hemen yakınındaki, içinde yapma çiçekler bulunan küçük vazoyu yakaladığı gibi kocasına fırlattı. Vazo da tuzbuz oldu ama, duvarda falan değil; Cemil'in kafasında!... Vazonun vurduğu yerde kırmızı bir çizgi belirdi... Bir süre öylece durdu Cemil. Kendini toparlar toparlamaz da yerinden doğruldu; yaralı bir kaplan gibi saldırdı Melâhat'a. Melâhat:

— İmdaat! Can kurtaran yok mu? diye bastı yaygarayı.

Cemil ister istemez bıraktı ama, bu arada öcünün ufak bir bölümünü almıştı.

Burnundan soluyarak geçti, eski yerine oturdu.

Melâhat, çöktüğü yerde kalmış ağlıyor, çocuk ona sarılmış, bir babasına, bir annesine bakıyordu. Ne yapacağını kestiremeyen Cemil, bir şey yapmış olmak için uzandı, radyoyu açtı.

— «... dan, çocuklar üzerinde yıkıcı etkileri vardır. Çocuklar anne ile baba arasında çıkan kavgaları çok değişik değerlendirirler. Bu yüzden de ruh sağlıkları bozulur...»

Bu kez de, çat diye kapadı radyoyu. Fakat söylenenleri Melâhat da işitmişti. Yüzüne kapadığı ellerinin parmakları arasından kocasına bakarak:

— Duydun mu? dedi.

— Duydum, sen duydun mu?

İkisi de, birbirlerine dirhemini bile harcamadıkları sevgilerinin tümünü, oğulları Cengiz'e yöneltmişlerdi. Bu yüzdendir ki radyodan işittiklerinden sonra, kendi dertlerini unutuvermişlerdi. Kadın:

— Kavga etmemeliymiş... Ama oldu bir kez... Ne yapalım şimdi? dedi.

— Ne dedi radyo?... Anlayamazmış da, ondan ruh sağlığı bozulurmuş! Biz de anlatalım...

— Anlar mı acaba?

— Niye anlamasın? Altı yaşında çocuk... Güzel güzel anlatırsak anlar elbet.

— Anlatalım öyleyse. Hadi sen anlat.

— Ben anlatamam, kafam bozuk.

— Benim daha bozuk.

— Bırak şimdi... Bir şey yok senin kafanda ama, benimkinin şu haline bak!... Hadi anlatıver.

Melâhat:

— Gel otur şöyle yavrum, deyip, Cengiz'i yanındaki sandalyeye oturttu:

— Bak yavrum... Biz babanla niye öyle bağıra bağıra konuştuk, biliyor musun? Baban dün sabah getirdiğim zeytini istememişti. Ben de, bu sabah yine istemez diye getirmedim. Meğer zeytin yiyeceği tutmuş. Bana «Nerde ulan zeytiin!» diye bağırdı...

— Bir dakika, bir dakika! diye kesti Cemil. O kadar bağırmamıştım. «Nerde bu zeytin?» diye yavaşça seslenmiştim. Evet, devam et şimdi...

— Sonra yavrum; ben de getirdim «Buyur...» dedim babana...

— Hoop! Yalan söyleme... Bak oğlum, bu getirdi bana zeytini; öyle buyur falan dese hiç kızmayacağım. Ne yaptı?... Kafama vurur gibi attı tabağı!... Bir de üstüne; «Al da zıkkımlan!» dedi. Orasını neden atlıyorsun Melâhat? Kavga oradan çıktı zaten! Hadi şimdi devam et bakalım.

—Amaan!... Zıkkımlan demişim de ne olmuş yâni? En uygununu söylemişim işte!...

— Bak Melâhat!...

— Baktım, n'olacak?... Senden mi korkucam sanki!

— Melâhat, gururumla oynama! Ben erkeğim anladın mı!...

— Anlamadım! Şuna da bak be...

— Ulan seni!...

Cemil, masadan bu kez kalın kenarlı su bardağını kaptı. Fakat karısı oğlunu siper aldığından, atamadı. O atamadı ama, Melâhat oracıktan kavradığı fayans kül tablasını kocasına attı. Ve de alnının tam ortasına raslattı!... Sağlam tablaymış, kırılmadı.

Yaygarayı basan gene Melâhat oldu:

— İmdaat! Can kurtaran yok mu?!. Kendine gel Cemil! Radyo ne söyledi unuttun mu? Bu kez bâri kavga etmeyelim.

Cemil ne yapacağını büsbütün şaşırmış, kararsız dikiliyordu.

Yüzüne kapadığı ellerinin arasından onun karaltısını gören Melâhat, yeniden başladı:

— İmdaat! Adam öldürüyorlaar!...

Cemil:

— Hah! Bu dediğin doğru işte, diyerek, sandalyesine çöktü.

Radyonun dediklerinden mi, yoksa karısının yaygarasından ya da o korkunç saldırı gücünden mi?... Her nedense savaştan çekildi:

— Bırak hadi, dedi. Git zeytin getir bana. Pamuk, tentürdiyot falan da getir.

Gene iş olsun diye radyonun düğmesini çevirdi. Oyun havaları çıktı.

Kenan AKINCI

Seri ve geri ilânlar

TECRÜBELİ bir muhasebeciye ihtiyacımız yok. Çünkü fazla maaş ister. İşten şöyle böyle anlayan birileri aranıyor.

Çapanoğlu Ticaret

ŞİŞLİ'DE 16 daireli, yeni inşa edilmiş bir binanın, dün önünden geçtim. Ulaan.. herifler ne bina yapmışlar be... Ama bana ne, di mi ama?...

Hüsnü Gezer

25 DERSTE İngilizceyi öğretemezsek, biz de bilmiyoruz demek ki. Ama yine de dershanemize uğramak menfaatiniz icabıdır. Ücret peşindir. Saatimiz: 17 taşlı, çelik maşa, otomatiktir.

Tebeşir Dershanesi — Edirnekapı

YÜKSEK TAHSİLLİ, ayda 3.500 lira maaşla, özel bir iş yerinde, çalışan bir gençle tanıştım. Bugün 13.30'da buluşacaktık. Ama hâlâ gelmedi. Acaba biraz daha beklesem mi ki?...

Sevim İşlek

DEVREN KİRALIK olarak tuttuğum tuhafiyeci dükkânımı dün gece soymuşlar. Bu garanti İzzet'in işidir. Ama hadi günahını almayayım. İzzet.. lâf aramızda, ya malları getir, ya karakola gideceğim.

Osman Şuuraltı

BAKIRKÖY'DE kaloriferli, marley döşeli üç oda bir salon ve banyolu bir dairede oturmaktayım. Karşımızdaki binanın penceresinde ara sıra röntgen geçtiğim, esmer, uzun boylu kızı epeydir göremiyorum. Oradan taşındılar mı nedir?!.

Hüsnü Gözleme

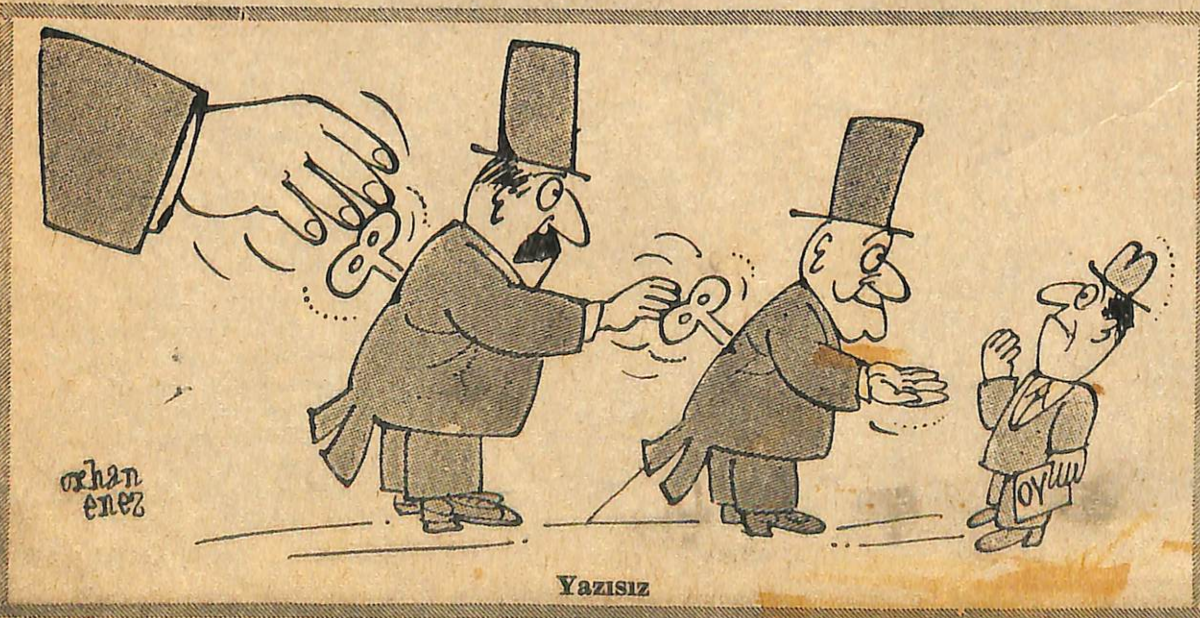
SAHİBİNDEN 1971 Mod. Fort marka arabayı dün yürüttüm. Kâğıthane taraflarında benzini bitti. Sahibi gidip alsın. Kardeşim, arabanın fren ayarı çok bozukmuş. Ona bir baktırıver, başına bir hal gelmesin. Bu iyiliğimi de unutma.

Cenap Otuzikiparça

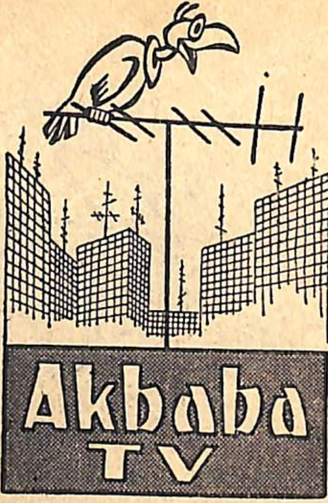
ARTİST OLMAK İSTEYEN 18 - 24 yaşlarında, en az lise mezunu erkek ve kızların son günlerde çoğalmakta olduğunun bilmem farkında mısınız? Yârabbi ne kadar da işsiz güçsüz varmış. Tövbe tövbe...

Zekiye Hacıoğlu

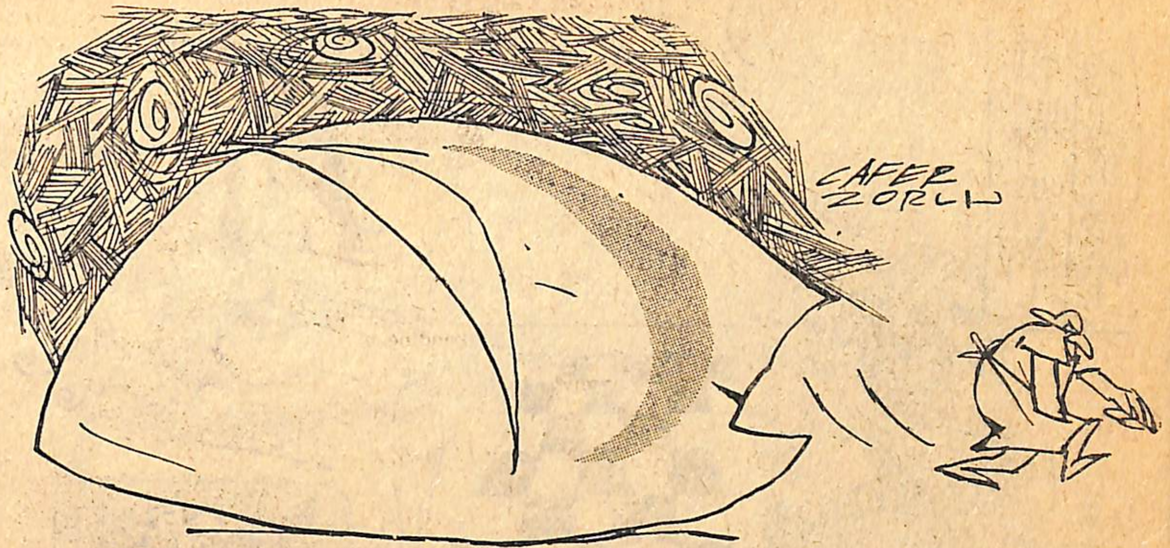
İsmet ÇELİK

Yazısız

Bakkallar ekmek satamıyacak. — Gazeteler —

Ekmekten bakkal çıktı!

TELE — SPOR

SAYIN seyirciler biliyorsunuz, bugün önemli bir maç var... Metinspor — Çetinspor...

Kameralarımız soyunma odalarında... Maçı daha sonra spor saatimizde nakledeceğiz... Karşılaşma nasıl olsa şu yayınımız sırasında sonuna yaklaşmış bulunduğundan, takım yöneticilerinin verdikleri ve bizim de işittiğimiz taktikleri sizlere duyurmakta sakınca yok.

Şimdi, Metinspor soyunma odasındayız... Bütün sporcular hep ağlaşıyorlar Maçtan hiç ümit yok...

Antrenör, teknik direktör ve kulüp başkanı geldiler... Antrenörün bir elinde mendil:

— Metin olun arkadaşlar, dedi. Nedir kulübümüzün adı? Haa... Söyleyin nedir?... Metinspor değil mi?... Şimdi taktik vereceğim...

Takım kaptanı:

— Taktik maktik beş para etmez ağabey, dedi. Bizi per perişan eder bunlar...

Teknik direktör, Yavuz Sultan Selim'den aldığı ilhamla:

— Korkanlar karılarının yanına dönsün. Ben tek başıma sahaya çıkar oynarım, dedi.

Soyunma odasında herkes kapının yolunu tuttu...

Bu sefer kulüp başkanı:

— Oturun ulan! diye bağırdı. CHP. mi burası? Nereye gidiyorsunuz? ..

Bir kaçı gitti. Bir ikisi kaldı... Antrenör direktif vermeye başladı:

— Şimdi bakın, iki bek kale içinde çizgi üzerinde duracak... Bir milim ileri çıkmak yok... Kaleci, topu kaçırdı mı onlar yakalayacak, kurtaracaklar golü...

— Hocam, sekiz kişi kalmış oluruz...

— İsterseniz iki kişi kalın, beni mandallamaz. Gol yenmeyecek, anlaşıldı mı?... Bekler, kaleciden kaçan topu tutacak işte o kadar...

— Hocam, kafayla çıkarmaya çalışsak?...

— Yahu kafa olsa zaten sahaya çıkar mıydık? Siz benim dediğimi yapın, yapışın topa...

— Ama penaltı?...

— Piyasada penaltı atacak futbolcu mu kaldı? Yapışın... Başarı sımsıkı kavramakla elde edilir. Tutun... Koman... Bırakmayın... İşte o kadar...

....

Şimdi de Çetinspor soyunma odasındayız...

— Taraftarlar tüm bizden, dedi kaptan. Oyunu iyi oynar, her zamanki gibi kazanırız...

Bir sporcu sordu:

— Pekiii... Galibiyet garanti, şampiyon olduk diyelim. Dış temaslarda ne edeceğiz?...

Başkan atıldı:

— Şike yaparız...

Sayın seyirciler, siz bunu duymamış olun... Spor Saati'nde buluşmak üzere iyi uykular...

TELE — ANI

SEVGİLİ okuyucular, şimdi stüdyomuzda, tatlı sohbetleriyle tanınmış bir konuğumuz var. Kendisinden gençlik yıllarına ait bir hoş olay anlatmasını rica ettik...

— Evlât, ben her zaman gencim... İnsan neşesini kaybetmedikçe benim gibi 65'ine de gelse gençtir... Eveeet... Delikanlılık devri diyelim, size çapkınlık maceralarımdan birini anlatayım:

Eğer geri kalmadıysa, ya da ileri gitmediyse, direği filân kırılmadıysa, zembereği kopmadı, akrebi yelkovanı birbirine takılmadı, dişleri aşınmadıysa, yâni benim taksitle kelepir aldığım saat bozulmadıysa 6,35'i gösteriyordu ki, kız geldi...

Benim hesaba göre tam bir saat 35 dakika gecikmişti.

Randevumuz saat 5'te Kadıköy iskelesindeydi.

Ben her ihtimale karşı evden 12'de çıkmış ve yarımda, elimde buket silâhlanmış olarak kararlaştırdığımız yerde hazırdım. Salak salak beklemekten ayaklarıma kara sular inmişti. Gelen geçen halime güler, ben bukete sımsıkı sarılmışım... Bilet kuyruğuna girenler çarpıp, vapura koşanlar dirsekliyor... İskele bayiinden gazete alanlar da dürtükledikçe bu kadar taarruza ve benim bu kadar sıkı müdafaama dayanamayan bizim buket, yamulup bir tuhaf oldu... Ben de aşk gayretiyle daha sıkı kucaklayınca, önce o jelâtin kâğıdı yırtıldı, sonra karanfillerden biri de ceketimin cebine doğru gitti. Fujerler de çenemi gıdıkladıkça ben «kih kih kih» diye iki ayağımdan birini kaldırıp birini indiriyorum... Millet gülüyor...

Saat yarımda iskeledeki halime bakıp gülmüş olan bir kız da, tesadüf, o sırada Karaköy'den gelen vapurdan çıkmaz mı? İstanbul'daki işini bitirmiş dönüyor besbelli... Benim hâlâ aynı yerde ter ter tepindiğimi görünce kızı bir gülme tuttu. Ben mahçubiyetten yerin dibine geçtim.

Buketi atıp kaçacağım ama yenisini alacak param yok... Cebimde kalan son üç beş kuruşu, belki bizim kızla bir pastahaneye gideriz diye ayırmış, üstünü bu kahrolası bukete vermişim... Aşk belâsı... Çiçeksiz de kız karşılandığı hangi zamparalık lûgatında yazar?

Neyse efendim, kız göründü... Bendenizde bir heyecan... Telâşla kıza doğru bir atılmışım. Herifin birine çarpıp yüz üstü kapaklandım... Herif «Hööööst» dedi. Âlem halime güler... Karanfiller bir yana ben bir yana...

Zor belâ doğrulduk... Sevda gayretiyle kıza doğru bir hamle daha yaptım. Artık çiçek filân kimin umurunda?...

Geçmiş zaman, şimdi adını hatırlamıyorum... Faraza, Ayşe olsun... Ahhh, Ayşeee... Dedim. Seni ne kadar bekledim... Nerelerde kaldın hayatım?... Filân gibi bir lâflar saçmalamaya başladım...

«Aaaa...» dedi. «Sen daha burada mısın? Ben seni artık gitmişsindir sanıyordum. Ayol ben seninle alay etmiştim. Hadi çekil... İstanbul'da işim var. Bu vapurla geçeceğim...»

İşte benim esas çapkınlık hayatım ve bugün herkesin gıpta ettiği maceralarım o gün başladı... Birden kafama dank etti ki, kadın kısmı böyle âciz, zavallı pısırık erkekleri adam yerine koymuyor...

Bunun poposuna bi tekme attım. Allah sizi inandırsın turnikeden biletsiz geçti... «Defoool...» diye bir de nâra patlatmışım... Etraftan hep «Yaşşaaa, erkek adam!» sesleri geldi... O hışımla dönüp evin yolunu tuttum. Bir de baktım, o demin İstanbul'dan dönüp benim halime gülen kız karşımda... Gözlerinin içi gülüyor bu defa... Artık arkasını anlarsınız... Ahbap olduk... Oldu bitti.

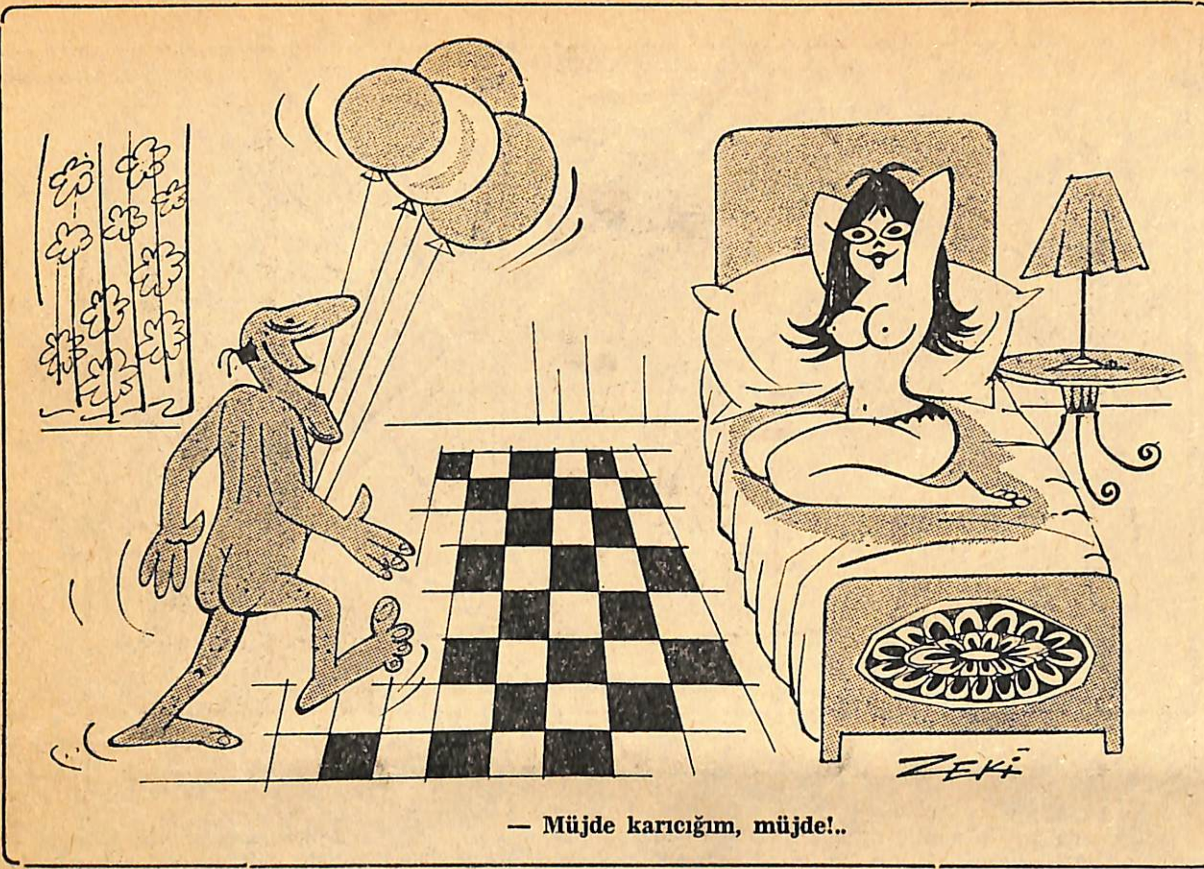
Ondan sonra hayatım hep kadınlar arasında geçti... Beriki kız da daha sonra çok üstüme düştü ama lüzumu kalmamıştı... Bu işin inceliğini öğrenmiştim.

İşte böyle... Erkekler.. devletler... Gülünç olmayacak... Başarı hazır... İyi akşamlar...

Yaman KORUR

Yazısız

— Müjde karıcığım, müjde!..

— Bakkallar ekm

yedi

PAZARTESİ :

Hakkınız var mı?

Ankara'lı bir vatandaş almış eline kalemi, gazetenin okur şikâyetlerine ayrılan sütununa yazmış aklına geleni. Etkili bir de başlık kondurmuş üstüne, soruyor: «EGO'yu kime şikâyet edelim?»

EGO. malûm, Ankara Belediyesinin tekelindeki işletmeciliğin simgesi. (Elektrik — Gaz — Otobüs).

Fakat otobüste ayakta kalmanın şikâyeti mi olur? Zaten halk dilinde EGO'nun karşılığı «Erken gelen oturur» dur.

Biraz erkence sıraya girseniz...

SALI :

Olamaz ki...

Aracılar kaldırılırsa, şehirlerde yaşayanlar meyve ve sebzeyi yüzde 40 daha ucuza yiyebilirlermiş.

Boş yere iştahlanmayın beyler. Bizde gelenek haline gelmiştir birtakım şeyler.

Örneğin, «Aracı - tefeci» yalnız bugünün değil, yılların tartışma konusudur. Her tartışmadan sonra da aracılar durur... Fiyatlar yürür!

ÇARŞAMBA :

Bizimki daha güç

Konumuz: APOLLO - 17.

Gittiler, gördüler, gezdiler ve sonunda dönüyorlar işte.

Yola çıkarlarken takvimler 6 Aralık'ı gösteriyordu, dönüşlerinde 19 Aralık'ı...

Bir köyden başka bir köye; bir kentten başka bir kente; bir ülkeden başka bir ülkeye, başka bir kıt'aya değil, 13 gün gibi kısa bir zamana, gezegenlerarası bir yolculuğu sığdırdılar.

Dünyadan, Ay'a...

Ay'dan, Dünyaya...

Biz burda ay'ı bitirmek için takvim yapraklarıyla güreşelim hâlâ!

PERŞEMBE :

Kazanan numaralar

Seçim Takvimi hazırlandı ya?... Şimdi Anayasa'nın siyasi partilerle ilgili maddesine bir ek fıkra koymak için harıl harıl çalışıyor parlamentomuz. Hele çalışmalar bitsin, son seçimlere girmediği, vatandaş oyu ile Mecliste grup kuracak duruma gelmediği halde CP'ye de Hazine yardımı yapılacak.

Yardım deyip geçmeyin, devletten alacakları tam yarım milyon lira!

Hatırlarsanız aynı yardım 1969 seçimlerinden önce CHP'den ayrılıp

Yazısız

Faka

Bağlılıktan söz eder, «Elele tutalım» der...
Ve sağrına göz diker... Belki usanır, iner,

Bey'in keyfini bozma,
Kızdırıp faka basma...

Üstattır, çalar sazı... Pek içlidir avazı...
Güzel doğrar piyazı... Tez aldırır ayazı,

Öyle her telden çalma,
Özenip faka basma...

Konuştukça konuşur. Sap yer, saman savurur.
Özge dinleyen bulur... Aptal damgası vurur,

Balkabağını asma,
Sanıp da faka basma...

Sığdırır yasasına... Doldurur kasasına...
Ters yansıtır basına... Ticarî namusuna,

O kadar kulak asma,
Okuyup faka basma...

Çift hörgüçlü deveyi... Rüşveti, hediyeyi...
Yutuveren şu Bey'i... Sakın sanma enayi,

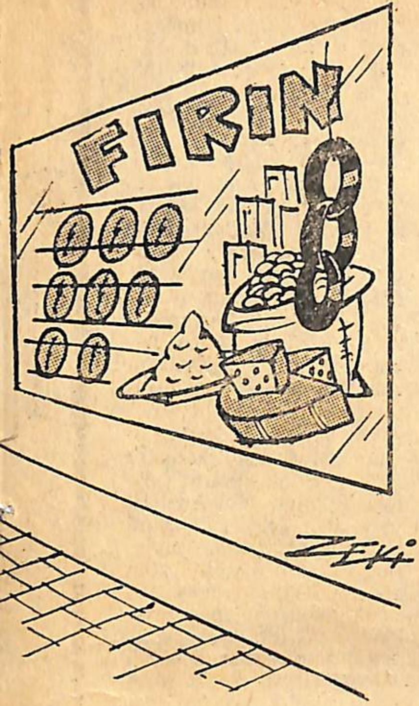
Kaç yanından, yaklaşma,
Çarpılıp faka basma...

— Yağ istihsalind

k satamıyacak. —

Motor sanayii kurulacak. — Gazeteler —

2 silindir...

4 silindir...

8 silindir!

basma

Çiftliklerde irisi... Konakta besilisi...
Sosyetede minisi... Tam sahibinin sesi,

Her köpekte bir tasma,
Var sanıp faka basma...

Sen de güleryüzlü ol... Çevreye sırt bol bol...
Ne «Sağ» konuş ne de «Sol»... Hattâ konuşma futbol,

Her oyunu maç sanma,
Seyredip faka basma...

Acı kavaktan asma... Telis bezinden basma...
Yeni, eskiden bozma... Koca karıdan yosma,

Olsa bile yaslanma,
Evlenip faka basma...

«Güzelsin» de çirkine... Kapanıver dizine...
Bak derinden derine, çapaklı gözlerine,

Yağın dozunu kesme
Terkedip faka basma...

Kalbini anla dulun... Hesabı olmaz pulun...
Belinde dursun kolun... Gidişi var her yolun,

Öp fakat çok saldırma
Isırıp faka basma...

Fikret YILMAZ

MGP'yi kuran Feyzioğlu ve arkadaşlarına da yapılmıştı. Alelacele alınan özel bir kararla.

Sen hâlâ Toto'ydu, piyangoydu, şans oyunlarıyla ömür tüket bakalım. «Ulan Beşiktaş. yaktın bizi!» diye dövün, dur. Oysa kısmet ayağına gelmiş, haberin yok. CHP'den üç beş kişi ayart bir parti kur; yarım milyonu vur!

Yılbaşı gecesi elinde bilet, heyecanla kazanan numaraların okunmasını ne diye bekleyip uykusuz kalacaksın?

CUMA :

Hayâle bakın

Bizim İtalya ile yarışmamızdan mı özendi ne, İngiltere de takılmış Amerika'nın ardına, tabana kuvvet gidiyor!

Sözde, 2001 yılında Amerika'nın bugünkü seviyesine erişecekmiş.

Nasıl yapacakmış bunu?

Efendim, umut belirtileri varmış. Halen İngiltere'de her iki aileden birine bir otomobil düşmekteymiş. 2001 yılında her iki kişiden birinin otomobili olacakmış, nüfusu bugüne oranla 10 milyon 200 bin daha çoğalacakmış, haftada 4,5 gün çalışıp, yılda yedi hafta tatil yapılacakmış.

Hıh... Kahkahayla gülünür kalkınmanın böylesine. Az çalışma, çok tatil kalkınmaya yetseydi eğer, biz sizi de, Amerika'yı da çoktan geçmiştik birader.

Oysa yılın yarıdan çoğunda bayram yapıyoruz, kalan günlerde vurup kafayı yatıyoruz!

CUMARTESİ :

Sağolsunlar

Silâhlı Rumların Makarios'a karşı harekete geçmesi, an meselesiymiş.

Bizim tutumumuz, sonunda onların sabırlarını da taşırdı demek. «Çıktık, çıkıyoruz; geçtik, geçiyoruz» bağırışlarının ardından öfkemizin geçtiğine bakıp, bizim yerimize silâha sarıldı Rumlar!

gün

PAZAR :

Bir o eksikti

Hayat pahalılığını kontrol için bir bakanlık kurulması isteniyormuş.

Kurulsun bakalım.

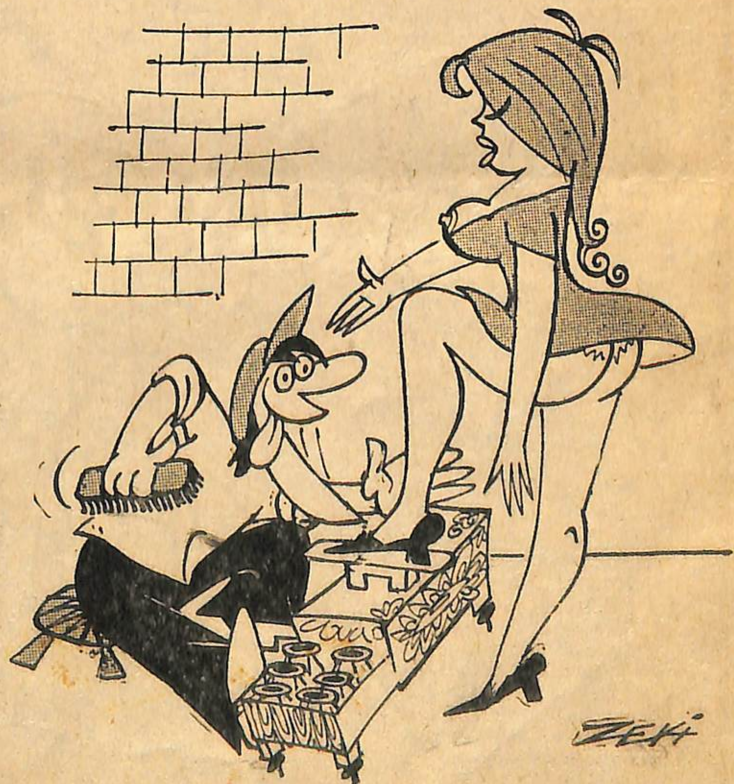
Hiç değilse bunca hüner sahibinin bir seyircisi, bir bakanı olur.

Bir yanda halk türlü kazık numaraları yapar, diğer yanda görevli bakan alkış tutar!

Vedat SAYGEL

ekor kırıldı. —

— Ne olur abla biraz daha parlatayım... Pabuçlarınız çok hoşuma gitti!..

Faka basma

Bağlılıktan söz eder, «Elele tutalım» der...
Ve sağrına göz diker... Belki usanır, iner,

Bey'in keyfini bozma,
Kızdırıp faka basma...

Üstattır, çalar sazı... Pek içlidir avazı...
Güzel doğrar piyazı... Tez aldırır ayazı,

Öyle her telden çalma,
Özenip faka basma...

Konuştukça konuşur. Sap yer, saman savurur.
Özge dinleyen bulur... Aptal damgası vurur,

Balkabağını asma,
Sanıp da faka basma...

Sığdırır yasasına... Doldurur kasasına...
Ters yansıtır basına... Ticarî namusuna,

O kadar kulak asma,
Okuyup faka basma...

Çift hörgüçlü deveyi... Rüşveti, hediyeyi...
Yutuveren şu Bey'i... Sakın sanma enayi,

Kaç yanından, yaklaşma,
Çarpılıp faka basma...

Çiftliklerde irisi... Konakta besilisi...
Sosyetede minisi... Tam sahibinin sesi,

Her köpekte bir tasma,
Var sanıp faka basma...

Sen de güleryüzlü ol... Çevreye sırıt bol bol...
Ne «Sağ» konuş ne de «Sol»... Hattâ konuşma futbol,

Her oyunu maç sanma,
Seyredip faka basma...

Acı kavaktan asma... Telis bezinden basma...
Yeni, eskiden bozma... Koca karıdan yosma,

Olsa bile yaslanma,
Evlenip faka basma...

«Güzelsin» de çirkine... Kapanıver dizine...
Bak derinden derine, çapaklı gözlerine,

Yağın dozunu kesme
Terkedip faka basma...

Kalbini anla dulun... Hesabı olmaz pulun...
Belinde dursun kolun... Gidişi var her yolun,

Öp fakat çok saldırma
Isırıp faka basma...

Fikret YILMAZ

AYŞE HAMDİ'yi NASIL VURDU

BOĞAZ'dan esen keskin karayel rüzgârı Üsküdar iskelesindeki kâğıtları, belediye zabıtasının seyyar satıcıları dağıttığı gibi dağıtıyordu. İnsanlar paltolarının, paltosu olmayanlar da ceketlerinin, kazaklarının içine büzülmeye çalışarak iskeleye doğru koşuyorlardı. (Buraya kadar tamam mı?) İşte Aralık ayının zalim bir sabahıydı. Sabahın zalim olmasına sebep, biraz sonra yeşil mantosunun altına sakladığı rovelveri (eskiden tabancaya rovelver derlerdi) kimbilir nasıl bir maksatla kullanacak olan Ayşe'nin gözlerindeki vahşi bakışlardı... Hiç imlâ hatâsı yapmadan anlatmaya çalıştığımız bu hazin olaya biraz sonra şahit olacağımızı hissederek biz de karayel rüzgârından değil, meydana gelecek elîm neticeyi düşünerek titriyorduk...

Ayşe; yirmiiki, yirmiüç yaşlarında, kasaba tipli, başı eşarplı, fakat soyunduğu zaman fıstık gibi bir vücuda sahip olması lâzım gelen bir kadın... Elinde sarı renkli, pazarlarda satılan vinleks bir çanta var. Elleri çamaşır yıkamaktan gazete kâğıdı gibi olmuş... Siyah saçları eşarbının kenarından şakaklarına doğru püskül püskül sarkıyor... Yüzü, gerçekten güzel ve alımlı...

Ayşe gözünü Köprü tarafından gelecek vapura dikmiş, azimli ve kindar bakışlarla denizi süzüyor. Neden bu kadar hırslı?... İsterseniz Ayşe'nin hikâyesini özetleyelim... Nasıl olsa vapur daha Köprü'den yeni kalktı... Efendim, Ayşe Çubuklu gecekondu bölgesinde oturan, Tekelin Paşabahçe'deki ispirto fabrikasında çalışan bir kızcağızken, hayâllerinden mi, yoksa herhangi bir erkeğe kanmak lâzım geldiğinden mi nedir, bir gün adının Hamdi olduğunu söyleyen, bir kaptıkaçtı şoförü ile tanışır... Yağmurlu bir günde fabrikadan çıkan Ayşe, çamurlu yollarda yürürken, «Seni evine bırakayım mı güzelim?» sorusuyla döner... Yağız bakışlı, pala bıyıklı ve erkek güzeli biridir bu... Hamdi işte... Tanışırlar. Ayşe ilk defa başka birinin arabasına biner... Her tanışmayı bir pansuman olarak kabul edersek, bu durumdan sonra Ayşe ile Hamdi arasında kendi çaplarında bir aşk başlar...

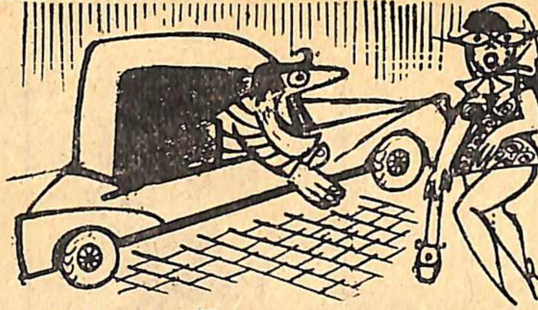
Ayşe'nin muhiti muhafazakârdır. Sıkıdır... En ufak bir şüphe ile ağabeyi, babası, dayıları, enişteleri onu kıtır kıtır keser... Bunu iyi bilen Ayşe, Hamdi'nin bıyıklarına dayanamıyacağını da anladığından gizli gizli Hamdi ile Beykoz'da buluşur...

Hamdi, söylediğine göre bekârdır. Muhsin Gazbidonu adında bir zenginin deposunda şoförlük yapmaktadır. Mesut olmaya çalışan biridir. Onun mesut olmaya çalışması kadar tabiî bir şey olmadığını Ayşe de bilmektedir. Fakat Hamdi Ayşe'yi kaptıkaçtı ile Yûşa tepesi arkalarına götürüp daha çok mesut olmaya çalışmaktadır. Ayşe gençliğinin, ateşinin verdiği şaşkınlıkla, Hamdi'nin kendisine bir aç kurt gibi sahip olmasına mâni olmaz. Mâni olmasının da ayıp olacağını düşünür. Hamdi alıştığı bu gibi hareketlere devam eder ve sonunda şöyle bir hikmet savurur:

«— Ne diye birlikte oturmuyoruz? Sen benim artık dünya ahret karımsın. Velevki böyle olmasan da beraber oturmamız daha iyi olur...»

Ayşe, Hamdi'nin lâflarını gerçek sanarak bir gece evden kaçar. Çünkü karnında dünyayı merak eden bir varlık rahat durmamaktadır... Çocuk... Hamdi'nin çocuğu... Aşk her zaman meyvesini vermekte gecikmiyeceği için, Ayşe de karnındaki varlığın sevinciyle ve palabıyıklı Hamdi'nin övünciyle işinden ayrılıp Ümraniye'ye taşınır. Yepyeni bir hayat başlamıştır Ayşe için... Hamdi nedense eve haftada iki kere uğramakta ve bunu Muhsin beyin daha çok gaz nakletmeye çalıştığına bağlamaktadır. Ayşe kocasının getirdiği iki lokmaya da razıdır... Fakat bir gün...

Ayşe, Hamdi'nin o hafta hiç eve gelmediğini görür... Ertesi hafta da öyle... Acaba Hamdi kaptıkaçtısıyla başka yere mi

kaçmıştır? Yoksa bir kazaya mı kurban gitmiştir?

Okuması yazması olmayan Ayşe, gazetelerden bunu öğrenme şansına sahip olmadığı için en iyisi gerçeği gaz deposundan öğrenmeye karar verir. Aldığı cevap kırmızı biber gibi acıdır. Ona derler ki:

«— Hamdi Filboğan mı? O buradan ayrıldı. Ailesinin Almanya'dan gelmesiyle işi bıraktı. Üç çocuğuyla birlikte Üsküdar'da, Tabutçular içinde......»

Ayşe kulağına deve dikeni gibi batan bu lâfların gerisini dinleyemez... Neden dinlesin? Gerçeğin acı olduğunu artık anlamıştır. Ziyan olduğuna mı yoksa karnındaki yaratığa mı yansın?... Fakat intikam denen peri, Ayşe'nin şimdi omuzuna konmuştur. Veee Ayşe'nin kulağına.

«— Ancak Hamdi'yi gebertirsen için rahatlar ve huzura kavuşursun... Yarın öbür gün veya altı ay sonra yavrunu doğurunca o çocuk sana, (Anne babamı neden öldürmedin?... Neden bizi ziyan sebil eden o herife hâlâ dünya üstünde nefes aldırıyorsun?) demez mi?...» diye mâkul bir nasihatte bulunur.

Peri haklı olduğu kadar Ayşe de haklıdır. O alçak herifin cesedini Üsküdar iskele meydanına kilim gibi sermek şarttır. Ayşe bir iki hafta Hamdi'yi kollar. Nereden gelip nereden gittiğini ezberler. Bu arada rejiye girip çalışmaya başlar. Tütün kokusu Ayşe'yi daha da kararlı ve zalim yapmıştır. Balaban iskelesinde birinden temin ettiği Beretta marka tabanca da verilecek cezada iyi bir rol oynayacaktır.

Nihayet yazımızın başında anlattığımız karayelli, soğuk gün gelip çatar...

Altmışüç Sütlüce Kabataş ön yerinden kopmuş, akıntıyı da ayarlayarak Üsküdar iskelesine yaklaşırken Ayşe iskelenin çıkış kapısına doğru ilerledi... Karayel ile köpüren akıntılı deniz bile Ayşe'nin biraz sonra yapacağı münasebetsiz işten ürkmüş gibi daha da köpüklendi... Vapur iskeleye yanaştığı anda Ayşe'nin eli vinleks çantaya doğru kaydı... Biraz sonra kalabalık arasında görünecek o hain herifi nasıl da canından edeceğini düşünerek parmakları t a b a n c a n ı n kabzasına daha hırsla kenetlendi...

Vapur yolcularını boşaltmaya başlamıştı. Ayşe gözlerini çıkanların üzerine baykuş gibi dikmişti. Bu kalabalık arasında Hamdi'yi temizlemek de gerçekten güçtü. Fakat Ayşe artık bunları düşünecek halde miydi sanki? Evet işte Hamdi... Yanında arkadaşı tenekeci Seyfi olduğu halde bir şeyler anlatarak yürüyor... Ayşe birden kartal gibi havalandı... Onu bunu omuzlayarak Hamdi'nin karşısına dikildi... İçindeki kini, hırsı tükürük dolusu bir haykırma ile fırlatarak:

«— Sen, benim hayatımı, gençliğimi, ırzımı, namusumu çalan köpek!... Sen!...» diye bağırdı.

Hamdi tabancanın deliğine korku ile baktı... Saniyeler.. ölüme doğru giden saniyeler...

«— Ayşe... Ayşem...»

«— Ulan inek herif... Ben senin nereden Ayşen oluyorum?... Nikâhlı ve de evli biriymişsin de ne diye benim gibi garibi aldattın?... Kanıma şimdi kan isterim... Karnımdaki çocuğun da (Anne, babamı temizle!) diyor. Kusura bakma, onu kıramam...»

Veee Ayşe bu kadar uzun konuşmanın cezasını çekti... Çünkü Hamdi palamut balığı gibi kendini yere attı... Silâh üç kere patladığında yerde yatan, fakat ölü olarak yatan Hamdi değil, kurşunlara hedef olan arkadaşı tenekeci Seyfi idi. Ayşe yanlış birini vurduğunu anladığı zaman Hamdi toz olmuştu bile... Meydandaki çeşmenin yalağına gizlenmiş, tir tir titriyordu. Ayşe bir dişi kaplan gibi seğirtmiş, peşinden fırlamıştı...

Hamdi haykırdı:

«— Geliyor, kurtarın beni! İmdaaat!...»

Fakat Ayşe bu sefer silâhta kalan iki kurşunu iyi kullandı... Hamdi, akmayan çeşmenin musluğu olmuştu... Nallanmış olarak yatarken, Ayşe silâhı oraya attı... Arada giden Seyfi'ye yazık olmuştu...

Ayşe'yi merkeze götürdüler... Hikâyesini orada da anlattı... Fakat Seyfi'yi neden öldürdüğünü nedense izah edemedi...

Karnındaki çocuk ona: «Aferin anne» diyordu. «Aferin!... Benim de hapiste doğmak kısmetimmiş...»

Ne kadar acı olsa da gerçek olan bu gibi vakalar tartışma götürmez bir durumu bize anlatıyor. O da şudur... Yukarda anlattık ya!...

Suavi SÜALP

Uma...

Uma...

Döndük muma!

Sizin için

— Başvurmadık kapı bırakmadım, ama yine de iş bulamadım hanım!

(Faruk ETKER)

İFTİRA

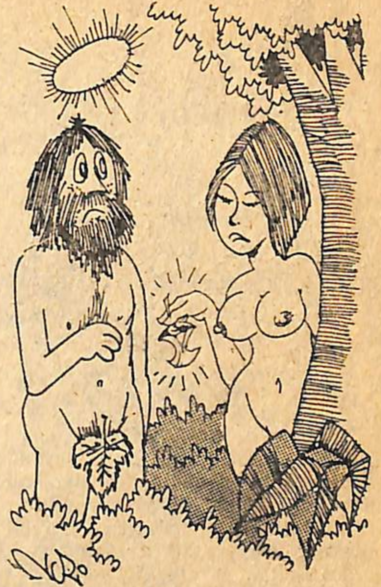
Kavalcıoğlu ile Karının Hüseyin un öğütmek için değirmene giderler. Buğdayları indirirler. Sıranın kendilerine gelmesi için bir hayli beklemeleri gerekmektedir.

Bu arada Karının Hüseyin değirmenin savağında abdest alır çoraplarını giymeye koyulur. Kavalcıoğlu'nun muzipliği tutar ve hemen değirmenin oluğuna iri bir kütük atıp abdestsiz namaza durur.

Değirmen çalışmaz. İçeridekiler dışarı fırlarlar ve bakarlar ki iri kütükten dolayı değirmen çalışmıyor, hemen ilk gözlerine ilişen Karının Hüseyin'e: «Edepsiz herif, biz evlerimize un yetiştirmek için didinelim sen bu işi yap ha!...» diye dövmeye başlarlar. Kavalcıoğlu kıs kıs gülmektedir. Hüseyin sopanın altında: «Etmeyin eylemeyin, ben bir şey yapmadım, yaptı ise Kavalcıoğlu yapmıştır» derse de, diğerleri:

— Adama iftira etme, baksana namaz kılıyor, derler.

İhsan EMİROĞLU
Bahçelievler Melik Gazi Sok. No: 21 — ÇORUM

Yazısız

(Nuri BİLGİN) — Pendik/İST.

AY TUTULMASI

Ayın tutulduğu gece idi. Mardin'in bir köyündeydim. Gece yarısı derin bir uykuya dalmıştım ki birdenbire teneke sesleri ve büyük bir kalabalığın çıkardığı uğultu ile uyandım. Hemen dışarı fırlayıp, elinde teneke çalarak acayip sesler çıkaran köylünün birisine yaklaştım:

— Hayrola, ellerinizdeki bu tenekeler ne böyle? dedim.

— Beg hiç sorma, şu gâvurlar başımıza daha çok işler getirecekler. Bak gittiler de Ay'ı bozdular. Teneke çalıyoruk da Ay'ı yerine getireceyük... demesin mi?!.

Ekrem DURAK
Akyuva köyü öğretmeni — Şuhut/AFYON

— Mevlânâ'yı anma törenleri başladı. —

(Selçuk TEMUR)
4. Cad. No: 108/10 — Bahçelievler/Ankara

FANTEZİ

Güz ayıdır, bak yapraklar düşüyor.
Kış gelmeden çoluk çocuk ....
Diyorlar ki: Kara Didi çok yaman.
Bu gidişle gol kralıdır ....
Torik vursa denizlerden karaya,
Nasip olmaz fakire ....
Otobüsün yavrusudur minibüs.
Paşa Baba Ecevit'e elbet
Çıkmaz ayda gidecekmiş bu darlık;
Lâf vermiyor gönlümüze ....
Elbet bir gün senin de tutar toton.
Yirmi lira oldu bu yıl ....
Bizden önce maaş yiyen kiradır.
Bir onluğun yarısı beş ....
Kim yiğitse üç kilo et aldırsın;
Gücü yeten parmağını ....
Gönül verdim bir gamzeli dilbere,
Saçı uzun, başında yoktur ....
Pahalılık kapılmıştır lodosa.
Mevlâ insaf vere bakkal ....
Sabredenler kavuşurlar koncaya,
Veyahut da ilkbaharda ....

Üşüyor — Osman — fukaraya — küs — ferahlık — maraton — liradır — kaldırsın — bere — Bodos'a — yoncaya

Hasan Şişgin AYAŞLI
Eğitim Araçları Mer. Bşk. Z. Gökalp Cad. No: 90/B — Kurtuluş/ANKARA

DÜŞÜNCE ÜZERİNE

Düşünceden bekleme, söz etmem, aklım ermez
Kimler neler dememiş düşünce üzerine?
Bir öpücük istersin verecekse de vermez,
Sevgilinin birazcık düşünce üzerine.

Yuvamız üç kişilik, ben, çocuğum ve karım
Her gece karyolamın kenarında yatarım.
Bir acı çığlık ile uyanır da bakarım
Çocuğumu ezmişim düşünce üzerine.

SADETTİN USLAN

UNUTKAN ADAM

Nüfus sayımında köyümüze bir memur gelmişti. Muhtarın evinde kalacak, nüfus sayımını orada yapacaktı. Nihayet muhtar, köy bekçisine, hane sahiplerini çağırmasını, sayımın yapılacağını bildirdi. Bir saat sonra hane sahipleri muhtarın evinde toplandılar ve memur sayım yapmaya başladı.

Sıra, çok komik bir komşumuzun hanesine gelmişti. Memur sordu:

— Kaç nüfusunuz var?

Düzineyi tamamlayan komşumuz ise bir ara elini çenesine götürdü ve epey düşündükten sonra şu cevabı verdi:

— Vallahi memur bey, ben de pek iyi bilmiyorum ama ya 13 ya da 14 olacak. Eve gidip sayarsam daha sağlam olur!

Mehmet ARAM — İNEBOLU

ANASI AĞLAMIŞ

İngilizce mektuplaşarak arkadaş olduğumuz iki Fransız turistini bu yıl Türkiye'de gezdiriyordum. Yolumuz Kuşadası'na doğru idi. Bir ara yanımızdan son sürat bir İngiliz arabası geçti.

Bir kaç dakika sonra baktık ki, araba ilerde takla atmış, içindeki İngiliz bir taşa oturmuş hüngür hüngür ağlıyor.

Hemen biz de yanına oturduk. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorup, ilk yardımı yaptık. Adamcağızın biraz morali düzelir gibi oldu, fakat bir türlü ağlaması kesilmemişti. Bu kadar üzülmesinin yersiz olduğunu, kurtulmasına sevinmesi gerektiğini söyledik. Buna karşılık İngiliz'in cevabı şu oldu:

— Arabaya filân değil be kardeşim, deminden beri İngilizcenin anasını ağlatıyorsunuz!... Onun için ağlıyorum.

Bülent YÜCELEN
Karaağaç Cad. Gül Sok. No: 18 — ADAPAZARI

NEDEN YIKANIRIZ?

Öğretmenliğimin ilk yıllarını Ordu iline bağlı Turnasuyu köyünde yapıyordum Bir cumartesi, çocuklara, «Pazartesi günü müfettiş gelecek, derslerinize çalışın. Temiz, yıkanmış bir vaziyette okula gelin» diye öğütler vermiştim.

Pazartesi günü müfettiş geldi ve çocuklara sorular sormaya başladı. Sorulardan bir tanesi «Niçin yıkanırız?» idi. Sınıfta çıt çıkmıyordu. Nihayet saf bir öğrenci:

«— Müfettiş gelecek diye yıkanırız.» demez mi?!.

Sevim KURTULUŞ
Saray mah. Sıcaklık Sok. No: 4
ORDU

SARHOŞ ARABA

Yolun durumuna göre arabasını geri vitese takıp lokantaya içmeye giden şoför, bir saat sonra çıkıp arabayı çalıştırarak vitesten çıkarmadan gaza basıp da araba geri gidince:

— Allah Allah, ben sarhoşum ama, senin de sarhoş olduğunu ilk defa görüyorum! der.

Aydın ALTINDAĞ
Diş teknisyeni, No: 2
Mengen/BOLU

Dertlerimiz!

(Kemal AKKOÇ) — ERZURUM

ELBETTE!

Kamyonla uzak bir yere mal götürüyorlardı. Yolda bir ara şoför, çırağına:

— Görüyorsun ya, dedi, hiçbir araba bizi geçemiyor!

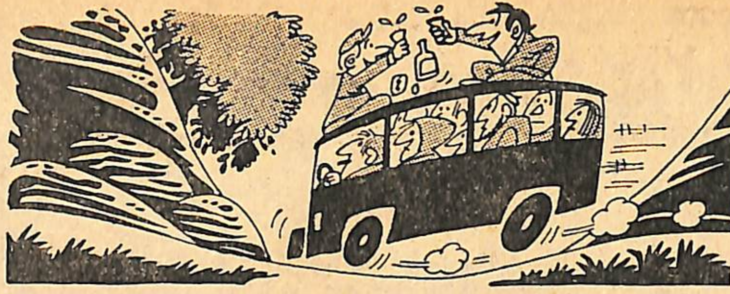
Çırak gülerek:

— Elbette geçemez ustacığım! dedi. Bizim çivi fıçılarından biri açılmış, yola habire çivi döküyoruz!..

Hamza KOKULU
1690 Sok. Ümit Apt. No: 82/2
Karşıyaka/İZMİR

Damdaki Yolcu

Muzaffer İzgü

SON anda yetiştim minibüse... Onun için de şoför bana, minibüsün damını gösterdi:

— Vallahi ister gidersin, ister gitmezsin, içerisi tıklım tıklım dolu olduğu gibi, sol tarafımda bile adam var!... dedi.

Siz şimdi istediğiniz kadar, «Hiç insan minibüsün damında gider mi, hiç yolda trafikçiler bu minibüsü çevirmezler mi?» deyin... Nerdee, bizim oralara, bizim o yollara trafiğin yalnız kitapları girmiştir, o da kasabadaki çocuklar trafiğin ne olduğunu öğrensinler diye...

Düşündüm bir an... Yol en azından ikibuçuk saat çekiyor ilimize. O günü gitmeyip, devrisi güne kalsam, işim çok acele, mutlaka o günü ilde olmam gerekiyor. Onun için tırmandım minibüsün arkadaki merdiveninden, ikinci basamağı da çıkınca, fıldır fıldır gözlü birisiyle karşılaştım. Galiba bu da benim gibi minibüse sonradan yetişen bir ördekçik olsa gerekti...

— Selâmünaleyküm arkadaş, dedim.

— Ooo aleykümselâm, dedi...

Sonra bana yer açtı:

— Buyur buyur!...

Hava güzel olduğu için burada gitmenin hiçbir sakıncası yoktu. Adama:

— Galiba siz de benim gibi minibüse sonradan yetişenlerdensiniz? dedim.

— Yoo, dedi, ben çok önceden geldim, burası ucuz diye gidiyorum. İçeriye bindin mi yedibuçuk lira alıyor şoför Kâzım, buraya bindim mi, dört lira...

Biraz sonra minibüs, hareket etti... Şöyle onbeş yirmi kilometre ya gittik, ya gitmedik, dam arkadaşım Seyit, sepetinden kocaman bir sofra örtüsü çıkararak serdi minibüsün damına... Sonra, örtünün üzerine sırayla, kaynamış yumurta, iri iki soğan, biraz yağlanmış ekmek sıraladı:

— Haydi bakalım arkadaş buyur yumurtalardan, dedi.

Buyuracağım yumurtalardan ama, yumurtayı soymak için, yan taraftaki demire sıkı sıkı yapışmış olan ellerimin ikisini de bırakmam gerekecek...

— Şey, dedim, çok teşekkür ederim, benim karnım o kadar tok ki...

— Yooo vallahi olmaz, yiyeceksin arkadaş... dedi.

Tek elle yumurtayı soymaya çalıştığımı görünce, tuttu benim yumurtamı da soydu. O arada bir şeyler söyledi, rüzgârdan anlamadım, sadece başımı salladım.

— Yaaa, dedi, vallahi başını görür görmez, yaşşadın ulan Seyit, dedim kendi kendime, işte sana öyle bir arkadaş geliyor ki, yolculuğun nasıl geçtiğini bilmeyeceksin... Tabiî içeceğiz, tabiî, dedi... Ben burayı dünyanın en güzel içkili lokantalarına değişmem, asmalı bahçe burası asmalı...

Meğer demin benim başımı salladığım şey, şarapmış... O bana:

«Şarap da içelim ister misin?» diye sormuş, ben de ona:

«Evet evet içelim» demişim başımı sallayarak...

Düşünceli adam, ne olur ne olmaz diyerek, sepetine iki bardak koymuş. Çıkardı, bardaklardan birini doldurdu, bana uzattı, bir tanesini de kendisine doldurdu:

— Haydi bakalım, şerefe! dedi...

Ulan ben burada yürek oynağıyla, doğru dürüst ellerimi bırakamazken, tutup bu adamla karşılıklı şarap içeceğim, hem de rüzgâra karşı...

— Ben içmesem? dedim.

— Olur mu arkadaşım, olur mu? dedi. Sonra bu yolculuk nasıl biter?

Hani hiç hayatımda böyle içki içmemiştim... Minibüsün damında, bir elimde yumurta, bir elimde şarap, sağdan soldan delicesine üfüren hırçın bir rüzgâr...

Ne yapalım, adamın keyfi olsun, diktik bardakları kafamıza...

— Biliyor musun, dedi dam arkadaşım, kim ne derse desin, en emin yolculuk böyle minibüslerin damında yapılan yolculuktur... Yâni ya bir kaza olsa, minibüsün içi tümden öteki dünyayı boylasa, biz yine dört ayağımızın üstüne düşeriz, çünkü neden dersen, şöyle araba ilk savruluşta, biz fazlalıkları kaldırır atar. Ben iki kere kaza geçirdim, birinde minibüste dört kişi öldü, birinde de iki, amma bana hiçbir şey olmadı... Birincide çarpışmıştık... O çarpışma anında ben bir uçmuşum ki arkadaşım, gözlerimi açtım ki bir ekin tarlasının içindeyim, söylemesi ayıp bir köpek yalıyor yüzümü... Koşmuş bana soruyorlar, kazayı gördün mü, kaza nasıl oldu diye... Nene gerek kardeşim, bunun şahitliği var, mahitliği var, onun için ben, yooo, dedim, ben burada uyuyordum hiçbir şey görmedim. İkinci kazada da, araba yardan aşağıya yuvarlandı... Minibüs daha ilk yalpalamada, sanki benim nâzik bedenim incinmesin diye, tuttu beni kesiklerin üzerine koydu, ondan sonra dört tombalak attı... Âbicim, Allah kabul eylesin, ben minibüsten önce koştum indim yardan aşağıya, yaralıları kurtarmak için... Onun için demem şu ki, sen iç ve keyfine bak... Haydi bakalım şerefe!...

Adam gerçekten tam hazırlıklı gelmiş... Ortaya biraz peynir çıkardıktan sonra, bana ikinci şişeyi gösterdi:

— İç iç arkadaşım, dedi, korkma ikinci şişemiz de var!...

Dördüncü kadehleri yuvarlamıştık ki, benim üzerime bir tatlılık, aynı zamanda öyle bir cesaret gelmişti ki, sanki gerçekten bir minibüsün damında değil de, şöyle bağdaş kurulup oturulan şark stili bir meyhanede karşılıklı iki arkadaş kafaları çekiyorduk...

— Kardeşim, dedi dam arkadaşım, hani senin o kafan vardı ya o kafan, bir çıkıverdi merdivenden, kendi kendime, yaşşadın ulan Seyit, dedim, tamam, öyle bir yol arkadaşı geliyor ki sana... Ver Allahını seversen o kafayı bir öpeyim...

Hani benim kafa da iyice keyif olmasa, tutup adama uzatmam ya kafamı, bulmuşum ben de dördüncü bardaktan sonra iyice kafayı... Onun için uzattım benim dazlak kafayı, adam bizim dazlağın tam tepesinden şapur şupur öptü... Ağzına biraz soğan attıktan sonra:

— Yâni var ya arkadaşım, dedi, şimdi sen emret namussuzum kendimi kaldırıp buradan aşağıya atayım!...

— Amman sakın ha, en az sürat seksen var, dedim...

— Olsun be arkadaşım... İnsanlık öldü mü? Haydi, at kendini aşşağı Seyit kardeşim de, hemen atayım!...

— Yoo yoo...

— Çekelim öyleyse...

Allahtan bardaklar ufak, ama ikinci şişeyi de yarılamıştık... O denli içten olmuştuk ki artık, birbirimizin ağzına peynir dürtüyor, soğan veriyor, sigaralarımızı binbir güçlükle yakıyorduk...

— Ah be arkadaşım senin o kafa, hani merdivenin başında gözükünce... Getir hele Allahını seversen bir daha öpeyim...

Uzattım yine bizim dazlak kafayı, dam arkadaşım şapur şupur öptü...

— Hani senin gibi arkadaşla insan cehenneme bile gider... Şurda oturmuş kafaları çekiyoruz değil mi ya, şimdi bir başkası olsaydı, yok arkadaş ben içmem, senin yumurtandan ekmeğinden yemem derdi... O zaman sen tek başına otur burada şarabını iç... Amma sen ne dedin, içerim arkadaş, dedin... Vallahi senin gibi arkadaşı ben canımın içine koyarım... Gel Allahını seversen gel, şöyle bir kardeş gibi sarılalım...

Minibüsün damında birbirimize sarıldık, sanki yıllardır birbirini görmemiş iki arkadaş gibi şapur şupur yanaklarımızdan öptük...

— Hadi arkadaş, at de kendini aşağıya, namussuzum atayım!...

— Yok be kardeşim Seyit, dedim, şurada oturmuş ne güzel kafaları çekiyoruz, şimdi canımız ister türkü söyleriz, canımız ister bağırırız...

— Heye, dedi, tutturdu ki bir uzun hava, yâni şu rüzgâr akımı olmasa, rahat rahat bir mahalleyi uyandırır bu ses...

Şarkıyı bitirdikten sonra, yine benim güneşte pırıl pırıl yanan kafaya baktı. Pelteklenmiş diliyle:

— Ah ulan ah şu kafa, merdivenin başında bir gördüm bu kafayı, kendi kendime tamam ulan Seyit dedim, uzat Allahını seversen şu kafayı, uzat!

Uzattım yine kafamı, şapur şupur öptü dam arkadaşım... Ondan sonra:

— Dur baksana, bizim oranın havasından bir oynayayım da gör!... dedi.

— Yahu aman Seyit kardeşim, burada, bu hızda?

— Namussuzum sana Tavas zeybeği oynayacağım gari...

— Yahu kardeşim, burası Tavas zeybeği oynayacak yer değil, ayağa

LOKMAN

BAŞ, DİŞ NEZLE, GRİP VE ROMATİZMADA

GÜNDE 3-6 TABLET

ALGO

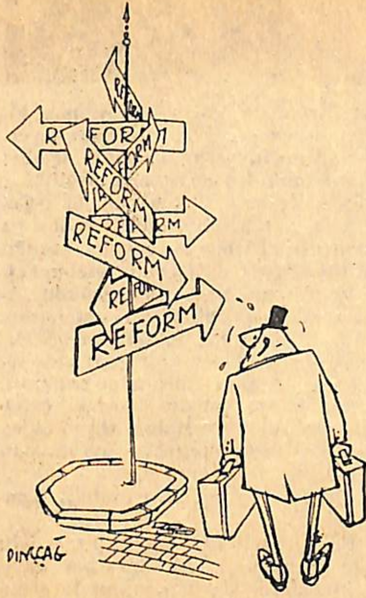
LOKMAN

(Ajans Tek: 72/351 — 210)

CHP. halktan para yardımı istedi. — Gazeteler —

Oy...

Koy!

Yazısız

kalkar kalkmaz kendini yerde bulursun...

— Arkadaşlık öldü mü be, oynayacağım namussuzum...

— Yahu kardeşim, oturduğun yerden oynasan şu oyunu?

— Hiç oturduğun yerden zeybek oynanır mı be?

— Yahu kardeşim otur!...

Durdu, sırıttı:

— Ah ulan şu kafaaa! dedi, tekrar saldırdı bizim dazlak kafaya... Vallahi bişi deyi mi, çok sevdim arkadaşım senin bu kafanı, çoook!...

Başladı Tavas zeybeğini oturduğu yerden oynamaya... Ama zeybeğin yere diz vurma yerine gelince, öyle dört diz attı ki minibüsün damına, nerdeyse dam çöküyor sandım... Bir fren, araba duruverdi, şoför dışarı çıkarak:

— Ne o, ne var yahu, bir şey mi düştü? diye sordu...

—Yoo yoo, dedi arkadaşım, devam usta devam!...

— Yahu damı delecektiniz, bir daha vuracaksanız bile yavaş vurun!...

Minibüs tekrar hareket edince, arkadaşıma:

— Bak, dedim, şoför bir daha durursa bizi aşağıya atar, onun için sen vazgeç bu Tavas zeybeğinden...

Demesin mi bana:

— Pekiyi ben ne oynayayım şimdi? diye...

Al başına sırmalı takke ki, ne take?...

— Yahu arkadaşım oynaman şart mı?

— Biz memlekette kafa çektik mi arkadaşım, ya tabanca patlatırız, ya da kalkar oynarız... Var mı tabancan?

— Yoo ne arar tabanca?

— Ah ulan olmalıydı şimdi bi tabanca, şöyle dört el aşağıya, iki el de yukarıya bi sıkmalıydım ki, neşelenmeliydi buralar...

Bir baktım daha lâfını bitirmeden bizim dazlak kafa, yine arkadaşın kolunun altında:

— Ah ulan bu kafa, deyip deyip öpüyor...

O anda nasıl oldu bilmem, bizim minibüs bir virajda şöyle biraz yan yan gittikten sonra, büyük bir sesle aşağıya yuvarlanmaya başladı. Fırlamışım ben üzerinden... Şöyle bir parça kendime geldikten sonra, bir de baktım ki bizim dam arkadaşı, el yordamıyla yerlerde bir şey arıyor:

— Ulan arkadaş, şişenin dibinde biraz şarap olacaktı yahu, diyordu.

Muzaffer İZGÜ

YUSUF ZİYA ORTAÇ
1972 - 1973 Armağanı Yarışması

Akbaba 51 yaşında. 51 yıl demek en azından Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yaşı demektir.

«29 Ekim 1923» Akbaba'nın sayfalarında kayıtlıdır. Akbaba, Cumhuriyetin altın devrini yaşamıştır. Cumhuriyet tarihinin bütün olayları, satır satır, çizgi çizgi Akbaba'dadır.

İşte böylesine mutlu bir yıldönümünde —artık gelenekleşmiş bulunan— «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı»nı düzenlerken yarışma konusu elbette «Cumhuriyetin 50. yılı» olacaktı. Biz de öyle yaptık.

Elli yıllık Akbaba'nın ilk okuyucu kuşağından bugünkü en genç okuyucu kuşağına kadar herkes bilir ki bu derginin kurucusu ve yaşatıcısı olan Ortaç, en imanlı bir şekilde daima cumhuriyetin övücüsü, savunucusu olmuştur. Bundan dolayı bu yılın yarışmasının temelini de bu inanış, bu övgü, bu savunuş teşkil edecektir. Yarışmaya katılacak okuyuculardan istediğimiz bu anlayıştır. Yarışmacılar bu anlayışı eserlerine bayrak yapacaklardır. Atatürk'ün, gençliğe «Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.» deyişini kim hatırlamaz; biz buna küçük bir benzetme yaparak «yarışmacıların ilham alacakları kaynaklar elli yıllık Akbaba sayfalarında ve Ortaç imzalı her yazıda buram buram tütmektedir.» diyeceğiz.

Sanırız bu söz, yarışmacıların eserlerini hazırlarken neleri gözönünde tutacakları hususunda yeterli bir aydınlatmadır.

Şair misiniz? Elli yıllık cumhuriyet üzerine coşup taşan duygularınızı mısra mısra dile getiriniz; hattâ ellinci yıla yakışacak bir marş güftesi düzenleyiniz.

Karikatürcü müsünüz, elli yıllık cumhuriyeti en güzel ve güçlü çizgilendiren ürünler çiziniz.

Hikâye, fıkra, makale yazmak mı elinizden geliyor? Hiç durmadan bu türlerden birinde elli yılın cumhuriyetine eğiliniz.

Hicivci misiniz? Cumhuriyeti anlamayanlara, bağnazlara, çarpık niyetlilere, karamsar ve kötümserlere —ama Ortaç'ın temiz ve nezih havasından ayrılmayarak— veryansın ediniz.

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1972 — 1973 YARIŞMASI

Bu yılki yarışma konumuz: «CUMHURİYETİN 50. YILI» olup üç daldadır:

1 — Şiir 2 — Karikatür 3 — Nesir (Hikâye, fıkra, makale)

ÖDÜLLER: Her dalın birincilerine ayrı ayrı «2000 T.L.» ödül verilecektir.

YARIŞMA KURALLARI :

1 — Yazılar, daktiloyla kâğıdın bir yüzüne yazılmalı, karikatürler çini mürekkebiyle çizilmelidir.

2 — Zarfların üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresi konmalıdır.

3 — Eserler, daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır.

4 — Yarışmacı, dilediği sayıda eserle katılmakta serbesttir.

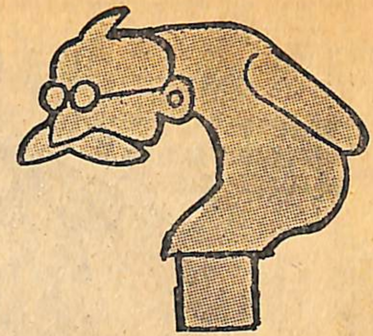
5 — Şiir ve nesir dalında yarışmaya katılan eserler üçer kopya olmalıdır.

6 — Yarışma, usta - amatör ayırmaksızın herkese açıktır. Yarışmacılar kimliklerini gizli tutup yarışmaya takma adla da katılabileceklerdir. Kimlik zarfları ancak eser derece aldığı takdirde açılacaktır.

7 — Yarışmacıların, eserlerini en geç 1 Şubat 1972 tarihinde elimize geçecek şekilde postalaması ya da getirip teslim etmesi gerekmektedir.

ADRESİMİZ : AKBABA Dergisi, Klodfarer Cad. No: 8 - 10 Divanyolu — İSTANBUL

Hepinize başarılar dileriz değerli okurlar.

— CHP'den ayrılanların ne yapacakları belli değil. —

SEÇME SÖZLER

* Ben, ufak ufak açılayım bâri.
Ufak Rakı

* Resmi dedikodu ve muhabbete, açık oturum denir.
T.R.T.

* Hah.. şiştik mi şimdi?
Bademcik

* Yakalarsam çok fena döverim.
Havan

* Kız çocuğu neymiş ki, çocuk dediğin erkek olmalı.
Bir sünnetçi

* Girebilir miyim?
Yeni yıl

* Gün doğmadan neler doğar.
Süleymaniye Doğum Evi

* Kurunun yanında yaş da yanar.
Tahta kurusu

* Vurmasana ulan, ne vuruyorsun!
Davul

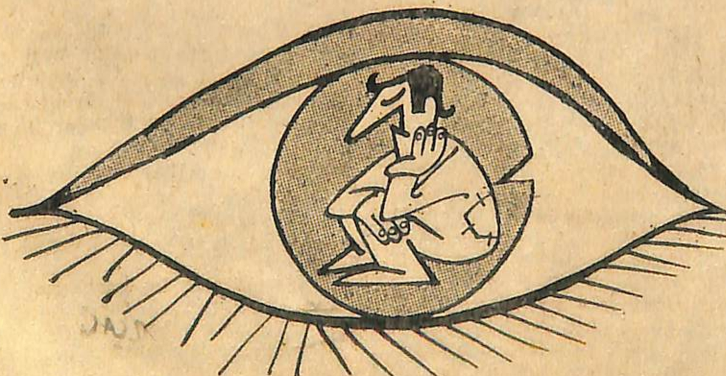
* Son pişmanlık fayda etmez.
İlk pişmanlık

* Etek öpmekle dudak, nutuk atmakla dil aşınmaz.
ÜÜVYZ. Partisi

* Bir acı kahvenin.. 60 kuruş fiyatı vardır.
Demlik Kıraathanesi

İsmet ÇELİK

Hayat pahalılığı, karı - koca geçimsizliklerini arttırıyor. — Gazeteler —

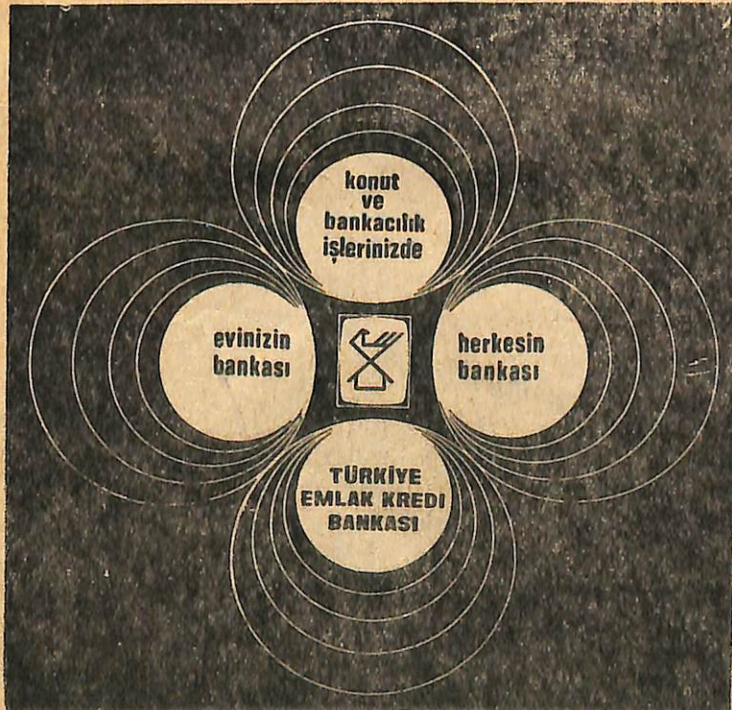

«Gözgözü görmüyor!»

VB
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI
REFAH VE SAADETİNİZİN KAPISI!
Vadeli 50, Vadesiz her 100 Liraya bir kura numarası, paranıza emniyet, işlerinize kolaylık istikbalinizde garanti,
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI
(Basın: 60872 - A - 201212 — 207)

• Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası •
SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 150 kuruştur.

(Basın: 60846 - A - 20167 — 211)

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— 51 —

— Gel oğul gel, dedi... Ben sana dimedim mi, eyi ki çalışmışık, eyi ki... Birez önce ağa geldi, Recai beg, gördü bakdı bu tarafa, dedi kim gazdı küredi, dedim begim benle oğlan, sağlığınıza duacıyık... Baa ne dedi biliyon mu, prova dedi, efferin dedi. Çok sevdim seni Halo dayı dedi... Heppi Halo derdi baa, bu sefer Halo dayı dedi... Sona ne dedi biliyon mu, evde bakiyim, benim esgi göyneklerden filân varsa getiriyim, baba oğul geyersiniz dedi... Bak bak...

Cebinden, içinde üç beş tane kalmış bir filtreli sigara paketi çıkardı:

— Gederkene, bunu bana verdi, içen Halo dayı dedi... Sen burda olduktan kelli gözüm heç arkada galmaz, heç gelmesem n'olacak, dedi, amma ben alışgınım, dolaşırım böyle inşaatlarımı, dedi...

Halo dayı'nın gözlerinin içi gülüyordu. Öylesine mutluydu ki, sanki gecenin kör karalığından, akşamın bu saatine dek çalışan o değildi. Hiç mi hiç yorulmamıştı. Yetmişti ona bir aferin, bir de bravo...

— Hani oğul, göyneklerimiz de eridi, getirirse ağa, geyerik...

Gömlek sözü İdiris'e alacağı elbiseyi hatırlattı. Sonra ayakkabıyı düşündü, ardından hamam geldi aklına, ardından gelecek pazar... Tam bir hafta vardı bir yastığa baş koyacağı kadını görmeye. Öyle uzun bir hafta ki, sanki hiç geçmeyecekmiş gibi.

— Eee, dedi Halo dayı, sen yidin mi bişeler? Garnın tok mu?

— Tok buba, Mırtaza gardaşım, lokuntanın baş efendisi, bi yimek godu önüme, depeleme dolu sahan, hemi de et yimeği, yanında da pilâv var...

— Yiseydin eyicene...

— Yidim... Biliyon mu buba, Mırtaza gardaşım, çok bi eyi gardaş... Öyle gardaş aramaknan bulunmaz. Beni de çok seviyo...

Hiç gereği yokken, İdiris'in aklına kadın meselesi gelince gülüverdi.

Halo dayı sordu:

— Niye güldün oğul?

— Heç buba.. Seviniyom ki nahal sevinme... Gardaşımı görmüş gibi...

İdiris, sabahtan kalan bulgur lâpasına bir kaç kaşık attı. Sonra geçti yorganın içine. Havalar iyice ısındığı için biraz sonra kalktı, üzerindeki kazağını çıkardı. Mutluluktan hemen daldı uykuya. Halo dayı uyuyamadı hemen. Sanki inşaat kendisinindi. Yarın çimento gelecekti, sonra iki araba daha taş gelecekti. Ustalar, ön cephenin temel duvarını bitirirlerse, yan taraflara geçeceklerdi. Bu arada ustalardan bir tanesi, pazartesi için belki gelemiyeceğim, demişti. O zaman ne olacaktı? Yalnız cephe duvarı biterdi. Sonra o Çorum'lu işçi, çalıştığını hiç göstermiyordu. Ne taş işinde, ne de kum işinde başarılıydı. Yarın ona iyice göz kulak olmalıydı. Günahtı ağanın parasına. Adamcağız etek dolusu para döküyordu, niye, işçiler, ustalar çocuklarına baksın onlara aş ekmek alsınlar diye. İnsan yediği kaba şey etmezdi... Ağa büyük adam, her zaman ağalığını beyliğini bilirdi, işçi de işçiliğini bilmeliydi. Madem ki Halo dayıyı işçilerin başına çavuş olarak koymuştu, her dakka patronunun hakkını gözetmeli, hiç kimseyi boş oturtmamalıydı. Nasıl olsa akşam beş dedi mi paydos ediyorlar, öğleleri de birbuçuk saat yan gelip yatıyorlardı...

Tüm bunları düşündükten sonra Halo dayı, sıra gömleklere geldi:

«Kimbilir, dedi içinden, belki hafifçecik bi yeri caradan yanmışdır, ağa adam böyük adam, guş gözü yanığıynan o göyneği geyemez ki. Amma Halo geyer, İdiris geyer. Çünkü ne İdiris, ne de Halo ağadır! Eyi amma biz niye ağa değilik?... Böyük lâf bu... Çok böyük lâf... Çorum'lu işçi belki hasdedir. Olur ya hasdedir. Evde de çoluğu çocuğu vardır, burda deelse bile melmekettedir. Onnara para yollayacakdır. Ağa hasde olsa, olmaz ki ağa hasde. Olsa bilene, onun tokdurları hekimleri vardır, hasde olmadan eyi ederler. Amma Çorum'lu Irmazan, hasde hasde çalışır... Varsın çalışsın, göz yumuver Halo... Onun öküzleri de, melmeketteki avradıynan çağaları... Göz yum göz...»

Halo da gözlerini yumdu... Uyumuştu...

Cuma günü öğleden sonra, o işin sıkı zamanında, bir taraftan kamyon kiremit boşaltırken, bir taraftan ustalar «Harç harç» diye bağırırlarken, İdiris, babasının karşısına dikildi:

— Buba, dedi, bana yüzelli lira ver.

— Ne? dedi Halo dayı.

— Yüzelli lira buba...

Şaştı Halo dayı, kiremit tozundan kıpkırmızı olmuş yüzündeki, kırışık gözleri sonuna dek açıldı:

— Napacan oğul yüzelli lirayı? diye sordu.

— İlâzım buba...

Halo dayı, elindeki tuğlaları gelişigüzel yere attıktan sonra, oğlunun yüzüne dik dik baktı:

— İdiris oğul, dedi, dellendin mi lan sen?

— Yok buba... Bana yüzelli lira ilâzım.

— De hele napacan?

— Uruba alacam...

— Neee?

— Uruba...

— Urubayı napacan?

— Heç, geyecem...

— Getirdi ya ağamız birer göynek, nedecen bu tozun torpağın içinde urubayı.

Şoför bağırdı:

— Hadiyin, bekletmeyin arabayı, atı atıverin be!

Halo dayı, tekrar tuğlalara yapıştı. İdiris, geldi, kamyonun yanına, babasının baş ucunda dikeldi:

— Buba, dedi, yüzelli lira...

— Oğul dellenme, get şindi, aşam düşünek daşınak, napacan sen elbiseyi lan? Biz burya uruba almak içun gelmedik oğul, sen başlık parası birikdirecen, ben öküz parası. Melmekete giderkene, sana öyle bir uruba alırık ki, amma şincik napacan urubayı?...

— İlâzım buba...

Şoför, konuşmaları duymuştu:

— Canım belki çocuk akşam Hilton'a baloya gidecek, ver de gitsin alsın, dedi.

— Nereye? dedi Halo dayı, oğlunun yüzüne baktı:

— Şincik mi gedip alacan?

— Heye buba...

— Eee bu tuğla, sona yemiye?

— İlâzım buba...

— Lan oğul get, get de otur duvarın dibine birez, havalar sıcaklaşdı, senin gafan gaynadı, get hele get, accık dur orda, bi de su çarp yüzüne desdiden, şu tuğlalar bitsin ondan sona gel yanıma...

— Buba şincik ilâzım. Sona gapanır Bitbazarı.

— Ne bazarı?

— Bitbazarı. Orda ucuz uruba satılırmış.

— Kim söyledi bunları sana?

— Heeeç... Göynüm öyle isdedi.

— Yarin al...

— Yarin olmaz buba, şincik alacam...

Halo dayı, oğlunun kolunu tuttu:

— Lan oğul, dedi, lan sen bilmen

Her nevi kalem için en iyi mürekkep

PARKER SUPER Quink

(İlâncılık: 9494 — 208)

lan, madem öyle, bekle barabar gedek...

— Ben bilirim buba...

— Boh bilin...

— Ohooo! diye bağırdı şoför, yaa Halo dayı, bırakın da gırgırı tüketin şu tuğlaları yahu...

Halo dayı, hiçbir anlam veremiyordu oğlunun böyle birdenbire yüz elli lira istemesine, gidip kendine elbise alacağına. Gözlerini hiç kırpmaksızın bir müddet oğlunun yüzüne baktı. Sonra başı yavaş yavaş öne düştü, birkaç tuğla daha alıp attı kamyondan:

— İdiris, dedi, oğul, uruba dediğin ne ki, yırtılır geder, amma o yüzelli lira benim goynumda galınca, ne yırtılır ne de bişe, ne zaman çıkarsan, yüzelli liran, yüzelli liradır, hadi oğul, vazgeç bu gafalardan. Biliyom, görüyon Isdanbıl oğlanlarını, sen de onnar gibi geyiniyim diyon amma, olmaz oğul, geyinsen de olmaz, bi tarafından Mescitlili olduğun akar ki nasıl akar... Avratlar insanın urubasından çok cebindeki paraya gelirler, senin avrada da muhdaçlığın yok, melmekette yavıklın var...

— İlâzım buba, yüzelli lira...

(Devamı var)

(Ajans Tek: 72/352 — 209)

Cepheden kalma dostluk

Yıldırım hızıyla giden arabanın yolunu kesen motosikletli polis kapıya sokulurken:

— Gene şansımız varmış, diye adam karısına fısıldadı. Neyse ki polisi tanıyorum. Eski bir arkadaş. Harbte beraberdik.

Buna rağmen büyük bir titizlikle görevini yerine getiren memur yüklüce bir ceza kesti, üstelik tanışlık bile vermedi.

Kocasına dönen kadın:

— Demek harpte beraberdiniz, dedi. Omuz omuza mı dövüşüyordunuz, yoksa birbirinize karşı mı savaşıyordunuz?

Lüzumsuz adam

Küçük Janine, lohusa yatağındaki annesine sordu:

— Bu bebeği bir leyleğin getirdiğine emin misin?

Anne cevap verdi:

— Evet yavrum.

— Öyleyse babama ne lüzum var?

Af

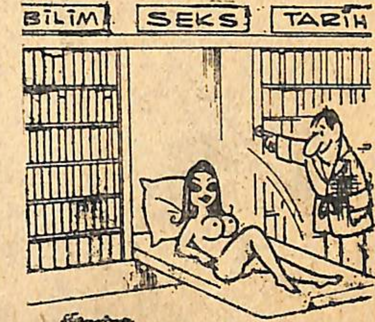
Okula yeni başlayan küçük, öğretmenine sordu:

— Siz, yapılmayan bir şey için öğrencileri cezalandırır mısınız?

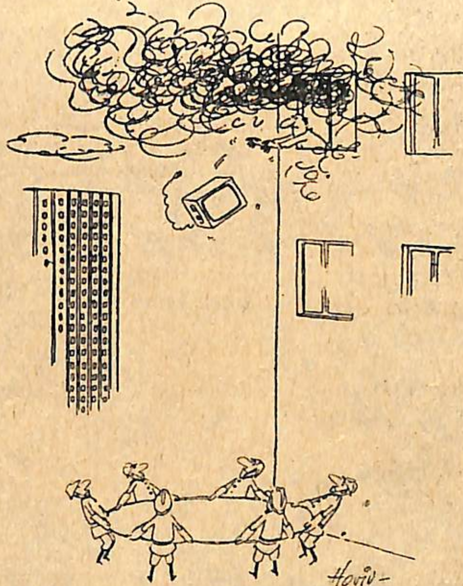
— Hayır, dedi öğretmen. Neden sordun?

— Dün verdiğiniz ev ödevlerini yapmadım da...

Yazısız

Yazısız

— Niye hiç konuşmuyorsun?..

— Konuşmakla boşuna vakit geçirmeyelim!..

Katlanmak gerek

Yeni tanışmışlar ve hemen soluğu plâjda almışlardı. Kısa bir sohbetten sonra delikanlı sordu:

— Ne iş yapıyorsunuz?

Kadın cevap verdi:

— Çıplaklar kampının sekreteriyim.

Sevgilisinin üstündeki süper bikiniyi işaret eden adam:

— Vah vah, dedi. Şu mayonun ağırlığı altında kimbilir ne zahmetlere katlanıyorsunuzdur!

Anlamıyacak ne var?

Arkadaşının kulağına eğildi, karşı kaldırımdaki bir kadını göstererek:

— Şu Janet yaman kadın doğrusu, dedi.

— Bu hükme nerden vardın?

— Hem önüne gelenle kocasını aldatıyor, hem de her yaşgününde hediye paketinin içine, «Sadık karından...» diye bir mesaj bırakıyor!

Ne ile

İngiltere'ye göndereceği mektup için pul isteyen genç kıza, görevli memur sordu:

— Uçakla mı, vapurla mı gitmesini istiyorsunuz?

— Hayır, dedi kız. Postayla...

Heyecan!

Dupont, kanını vermek için kan bankasına gelmişti. Çok güzel bir hastabakıcı ona yaklaştı ve bileğini tutarak nabzına baktı. Sonra, canı sıkkın bir tavırla, bileği bırakarak:

— Hayret, dedi, üzerinizde büyük bir etki bırakmadığım görülüyor. Ben mi çirkinleştim, yoksa bu işlerde tarağınız mı yok?!.

— Merak etmeyin hanımcığım, siz yokken kocanızın bütün yaptıklarını fotoğrafla tesbit ettim!..

Namus

Adam oturmuş, sabırla oğluna namus dersi veriyordu:

— Diyelim mağazada yalnızım. Bir müşteri geliyor, 2000 franklık alış veriş ettikten sonra borcunu ödeyip gidiyor. O gidince parayı sayıyorum ki, 2000 frank yerine, 3000 frank bırakmış. Şimdi namuslu bir iş adamı olarak benim yerime kendini koy. Fazladan bırakılan bu parayı ne yaparsın?

Saatlerdir namus dersi ala ala su katılmamış namuslu vatandaş kesilen oğlan cevabı verdi:

— Hemen ortağımla paylaşırım!

Görgü

Yaşantısı tecrübelerle zenginleşmiş ana fare, yavrularına:

— Bu öğüdü aklınızdan çıkarmayın, dedi. Biz, erkeklerden korkarız. Erkekler karılarından korkar, kadınlar da, bizden...

Yönüne uygun

— Şu kadınları nasıl buluyorsun?

— Sağdaki fena değil ama biraz salak!

— Ya soldaki?...

— O da solak!

Dünya Karikatürleri

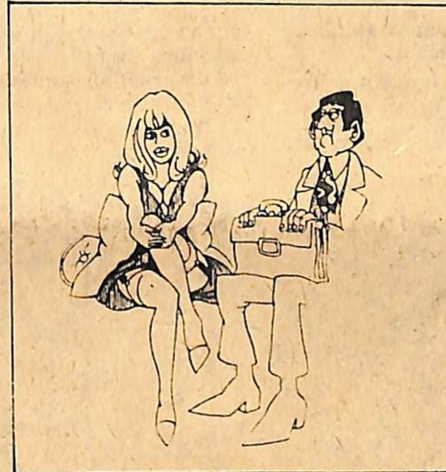
YAZISIZ

- NİŞANLIMIN ELBİSESİNDEN BAŞKA ZARAR YOK!

YAZISIZ

- KOCAM BİR HAFTA SONRA DÖNECEK
- OLSUN, BENİM VAKTİM VAR!

- TÜH, GÖZLÜKLERİMİ UNUTMUŞUM!

- HERKESİN ZEVKİ BAŞKADIR ÜSTAD... BEN ŞAHSEN "FİGÜRATİF"İ TERCİH EDERİM!

- EH, BANA İHTİYACINIZ KALMADIYSA GİDEYİM!..

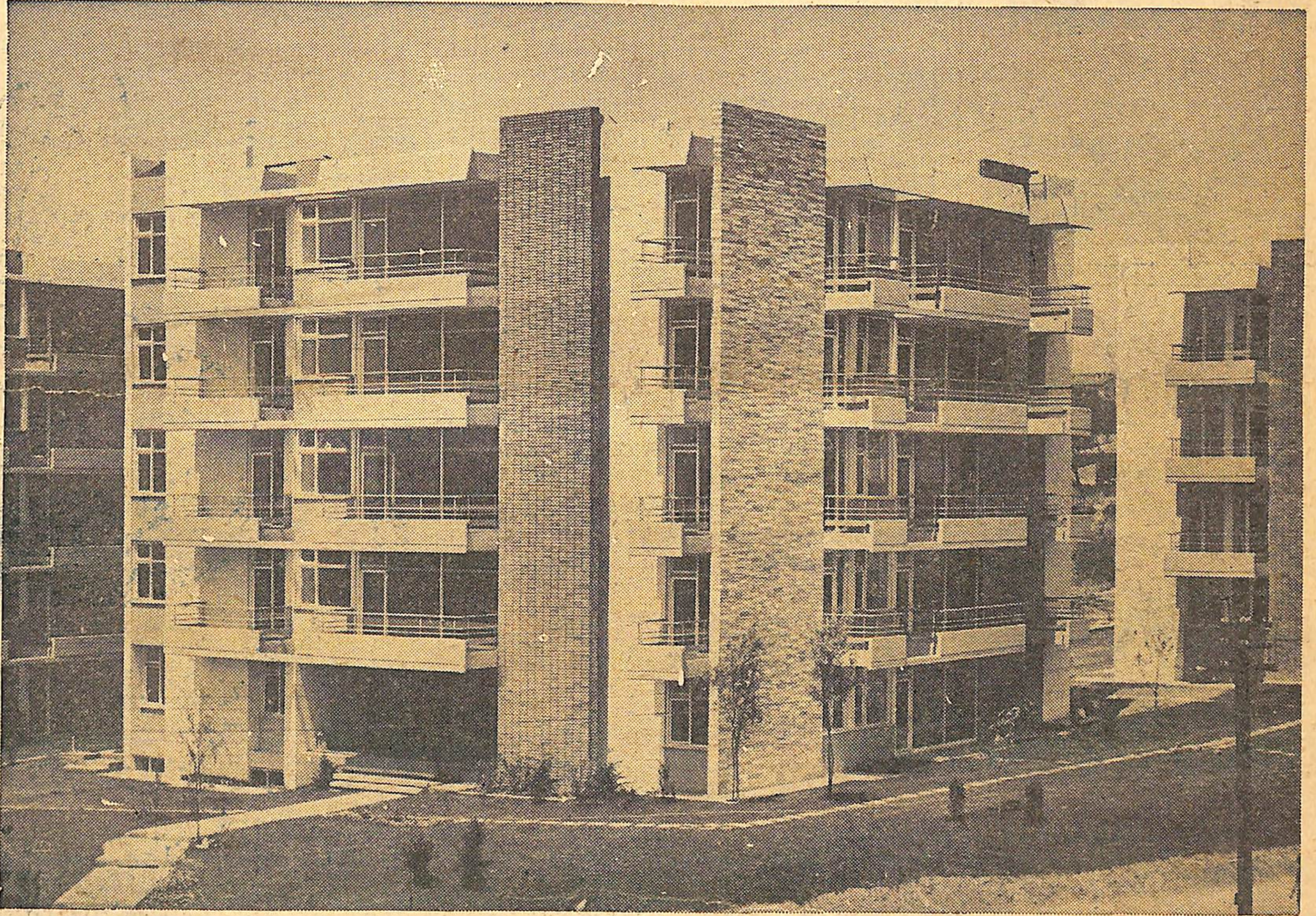
- İNŞAALLAH BU FİLİMDE FAZLA CİNAYET YOKTUR!..

- HU HU.. SEVGİLİM! BİR DAHA SURAT AŞMIYACAĞIM!.

Bu şahane apartman dairelerine
sahip olmak için

SON FIRSAT

işte size 40 APARTMAN DAİRESİ

Bu Apartmanlar, İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Adalara nazır, denize ve İstanbul - Ankara asfaltına çok yakındır. Fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı 2 yatak odası, renkli fayans tezgâhlı geniş, aydınlık mutfak ve şofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. Duvarlar plâstik badanalıdır. Dairelerin Bankaya maliyeti 100.000 liradır.

Bu çekilişte ayrıca:

40 ADET **100.000** LİRA
80 ADET **25.000** LİRA
200 ADET **10.000** Liralık Tahvil
400 ADET **5.000** LİRA
800 ADET **1.000** LİRA
VE **20 000** TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

Kazanmak için tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar İş Bankasında toplayınız

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 3637 — 212)

BOMBA ŞÜKRÜ

Sokaktaki Adamın PEŞİNDE 6

Yazan: Çizen: Burhan Solukçu

